

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА
ФАКУЛЬТЕТ ПРАВА ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН**

Кафедра міжнародних відносин

Спеціальність 291 «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та
регіональні студії»

Освітня програма 291.00.02 «Регіональні студії»

**БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА
на тему:
ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА АРГЕНТИНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ В ПЕРШІЙ
ЧВЕРТІ ХХІ СТОЛІТТЯ**

Студентки 4 курсу денної
форми навчання
Медведєвої Марії
Олександрівни

Науковий керівник:
канд. іст. наук,
доцент кафедри
міжнародних відносин
Брайчевська О. А.

Київ – 2026

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

- 1.1. Стан наукової розробки проблеми та джерельна база.
- 1.2. Понятійно-категоріальний апарат та методи дослідження.

РОЗДІЛ 2. ФОРМУВАННЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ АРГЕНТИНА НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.

- 2.1. Економічна криза 2001 р. та її вплив на зовнішню політику.
- 2.2. Концепції автономії та багатовекторності.
- 2.3. Реалізм периферії та прагматизм.
- 2.4. Вплив внутрішньополітичних факторів на зовнішню політику.

РОЗДІЛ 3. ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ АРГЕНТИНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.

- 3.1. Співпраця Аргентини із США та Європейським Союзом.
- 3.2. Стратегічне партнерство із КНР.
- 3.3. Відносини із країнами-сусідами та участь у регіональних інтеграційних об'єднаннях.
- 3.4. Україна у зовнішній політиці Аргентини.

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

ВСТУП

Актуальність дослідження зовнішньої політики Аргентинської Республіки в першій чверті XXI століття зумовлена сукупністю глобальних, регіональних та внутрішньополітичних чинників, які визначають місце й роль цієї держави в сучасній системі міжнародних відносин. У період трансформації світового порядку, посиленні конкуренції між центрами сили та зростанням значення країн, що розвиваються, Аргентина виступає показовим прикладом країни, яка намагається поєднати регіональне лідерство з активною участю у глобальних процесах. Після глибокої економічної кризи 2001 року країна була змушена переглянути свої зовнішньополітичні орієнтири, що призвело до формування нових підходів, зокрема концепцій автономії, багатовекторності та прагматизму.

Важливо також, що Аргентина активно розвиває співпрацю як із традиційними партнерами – Сполученими Штатами Америки та Європейським Союзом, так і з новими центрами сили, зокрема Китайською Народною Республікою, що свідчить про прагнення держави до переорієнтації зовнішньополітичних відносин.

Не менш важливим є ідеологічний компонент зовнішньополітичного курсу Аргентини у XXI столітті. Часті зміни політичного керівництва, коливання між пероністською популістсько-націоналістичною моделлю та ліберально-ринковими підходами зумовлюють непослідовність і варіативність зовнішньої політики, що викликає підвищений інтерес з боку міжнародних партнерів та наукової спільноти. У цьому контексті особливої актуальності набуває аналіз зовнішньополітичних трансформацій у періоди правління різних президентів та їхнього впливу на міжнародний імідж Аргентини.

Актуальність теми посилюється й активною участю Аргентини в регіональних інтеграційних процесах Латинської Америки, насамперед у межах МЕРКОСУР, а також її роллю в міжнародних організаціях глобального рівня. Дослідження зовнішньої політики Аргентини дозволяє глибше зрозуміти специфіку регіональної інтеграції, проблеми багатосторонньої дипломатії та

механізми формування багатовекторної зовнішньої політики в умовах глобальної нестабільності.

Окремої уваги заслуговують сучасні зовнішньополітичні зміни, пов'язані з приходом до влади нового керівництва та переосмисленням позицій Аргентини щодо ключових міжнародних конфліктів і глобальних викликів. Це свідчить про адаптацію аргентинської дипломатії до нових геополітичних реалій та підкреслює необхідність наукового осмислення її сучасного зовнішньополітичного курсу. Українськими науковцями дана тема недостатньо розкрита, тому потребує більш детального розгляду шляхом звернення до закордонних авторів та джерел.

Отже, дослідження зовнішньої політики Аргентинської Республіки в першій чверті XXI століття є актуальним з огляду на динамічні зміни міжнародного середовища, внутрішні трансформації держави та її все більшу роль у регіональних і глобальних процесах, що робить обрану тему науково значущою та практично важливою. Для українських дослідників ця проблема є актуальною з огляду на необхідність поглиблення двосторонніх відносин між Україною та Аргентиною, яка є важливим партнером у Латинській Америці. Вивчення аргентинської зовнішньої політики дозволяє Україні краще адаптувати власну дипломатію до регіональних реалій, зокрема у контексті пошуку підтримки міжнародної спільноти.

Об'єктом дослідження є зовнішня політика Аргентинської Республіки у першій чверті XXI століття.

Предметом дослідження є зовнішньополітичні пріоритети, механізми реалізації зовнішньої політики Аргентинської Республіки в першій чверті XXI століття, участь Аргентини у міжнародних та регіональних організаціях, її відносини з іншими державами, вплив на глобальні міжнародні відносини, відносини з Україною.

Метою роботи є ґрунтовний аналіз зовнішньої політики Аргентинської Республіки у першій чверті XXI століття, визначення її основних напрямів, концептуальних принципів та факторів впливу.

Для досягнення цієї мети визначено наступні **завдання**:

1. Дослідити стан наукової розробки проблеми та джерельну базу дослідження.
2. Встановити основні напрями та особливості зовнішньої політики Аргентини ХХІ століття.
3. Проаналізувати вплив економічної кризи 2001 року на зовнішню політику Аргентини.
4. Визначити концепції автономії та багатовекторності.
5. Дослідити вплив внутрішньополітичних факторів на зовнішню політику.
6. Висвітлити роль Аргентини у регіональних та глобальних інтеграційних процесах та її взаємодію з ключовими міжнародними акторами.
7. Дослідити місце України у зовнішній політиці Аргентини.

Хронологічні межі дослідження охоплюють період з початку ХХІ століття (2001 рік – економічна криза в Аргентині) до 2026 року.

Структура роботи визначається метою та завданнями дослідження та складається зі вступу, трьох розділів, які поділяються на підрозділи, висновки, списку використаних джерел та літератури.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ АРГЕНТИНИ

1.1. Стан наукової розробки проблеми та джерельна база дослідження

Проблема зовнішньої політики як самостійної наукової категорії досліджується українськими й закордонними вченими протягом останніх десятиліть. Зовнішня політика розглядається як сукупність цілей, принципів і практичних дій держави, спрямованих на реалізацію національних інтересів у міжнародній системі. Теоретичні підходи до вивчення зовнішньої політики включають як класичні концепції реалізму, лібералізму, конструктивізму, так і сучасні багатопарадигмальні моделі, що враховують глобалізаційні трансформації.

Під час підготовки дослідження було залучено широкий спектр джерел і наукової літератури, які забезпечили всебічне та узагальнене висвітлення проблематики, що відповідає темі роботи. Дослідження зовнішньої політики Аргентини у XXI столітті базувалося на історичних, політологічних і міждисциплінарних працях. Це дало змогу проаналізувати динаміку міжнародних економічних зв'язків держави та особливості її зовнішньополітичного розвитку. Важливу частину літературної бази становили праці латиноамериканських, північноамериканських і українських науковців, що сприяло комплексному та порівняльному аналізу теми.

У процесі написання першого підрозділу теоретичної частини роботи були використані наукові доробки С. Кононенка¹. Його праця стала методологічною основою для формування понятійно-категоріального апарату дослідження та

---

¹ Кононенко С. В. Теоретичні передумови розуміння сучасної багатополлярності. *Політичний менеджмент*. 2013. № 59. С. 145–153. URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/kononenko_teoretychni.pdf

уточнення ключових дефініцій, що застосовуються в межах теоретичного аналізу й безпосередньо пов'язані з тематикою наукової роботи.

Висвітлення економічних чинників, які впливають на формування та трансформацію зовнішньої політики Аргентини, ґрунтувалося на роботах аргентинського економіста й політичного діяча Х. Тодеска², а також економічному дослідженні К. Вейгеля³. У зазначених працях розкриваються історичні передумови становлення сучасного економічного курсу Аргентини та його вплив на зовнішньополітичні рішення держави. Загальну характеристику зовнішньополітичного курсу Аргентини у досліджуваній період було здійснено на основі праці Вакарчук К.В.⁴, де визначено ключові напрями зовнішньої політики з 1989 року по теперішній час, пошук нових стратегічних партнерів та зміни зовнішньополітичного курсу з приходом до влади різних президентів. Особлива увага в цій роботі приділяється регіональній інтеграції, поступовому дистанціюванню від Сполучених Штатів Америки, а також зростанню ролі Китайської Народної Республіки як альтернативного центру впливу у зовнішньополітичній стратегії Аргентини. Аналогічний комплексний підхід застосовано і в дослідженні Мамикіної М.О.⁵, у якому зовнішня політика Аргентини проаналізована у період правління Маурісіо Макрі, президента Аргентини з 2015 до 2019 р. Питання посилення ролі КНР у зовнішній політиці

---

² Todesca J. La economía Argentina- Presente, Pasado y Futuro. Ciudad Autonoma de Buenos Aires. *Fundacion Jose Ignacio Rucci*. 2009. 20 с. URL: <https://www.slideshare.net/blogfundacionrucci/la-economia-argentinapresente-pasado-y-futuro-jorge-todesca-19112009-en-cgt-fr-2853428>

³ Veigel K. The Great Unraveling: Argentina 1973–1991. Princeton University. 2011. 15 с. URL: <https://webcitation.org/63vquNOiS?url=http://www.ucema.edu.ar/conferencias/download/Klaus1.pdf>

⁴ Вакарчук К. В. Зовнішня політика Аргентини у постбіполярний період. *Вісник Одеського національного університету. Соціологія і політичні науки*. 2018. Т. 23, №2(31). С.115-127.

⁵ Мамикіна М. О. Зміна зовнішньополітичних векторів Аргентини при президентові М. Макрі. *Тенденції розвитку сучасної системи міжнародних відносин та світового політичного процесу*: збірник матеріалів Шостої Інтернет-конференції. 2016 р. / за. ред. К. В. Балабанова. Маріуполь: МДУ, 2016. С. 73-75.

країн Латинської Америки, зокрема Аргентини, детально розглянуто у праці Вакарчук К.В.⁶.

Дослідження особливостей двосторонніх відносин між Аргентиною та США базувалося на працях Ткач О. І.⁷, Богданової Т.⁸ У зазначених роботах розкрито різні аспекти аргентинсько-американських відносин. Сукупний аналіз цих джерел, а також інших тематичних електронних ресурсів, дозволив дійти висновку про нестабільний, хвилеподібний характер взаємин між двома державами у ХХІ столітті.

Аналіз участі Аргентини в інтеграційному об'єднанні МЕРКОСУР здійснювався з опорою на праці Бесараб Т.⁹, Ніколаєва Ю.¹⁰, а також Дж. Зелічовича¹¹, у яких висвітлюються різні аспекти та етапи залучення Аргентини до діяльності цього регіонального блоку.

Для аналізу економічних процесів і вивчення наслідків глобальних фінансових криз для аргентинської економіки було використано працю Бредіхіної А.В.¹², у якій проаналізовано економічний розвиток Аргентини напередодні світової фінансової кризи 2001 року та окреслено подальший вплив кризових явищ на її зовнішньополітичну активність.

⁶ Вакарчук К. В. Стратегічне партнерство Китаю з країнами Латинської Америки: Бразилія, Аргентина, Венесуела. *Міжнародні та політичні дослідження*. 2019. № 32. С. 27–37. URL: <https://doi.org/10.18524/2304-1439.2019.32.175562>

⁷ Ткач О. І. Протидія країн Латинської Америки політиці США у перебудові системи відносин на світовому та регіональному рівнях. *Політологічний вісник*. 2014. Вип. 77. С. 452–460.

⁸ Богданова Т. Латиноамериканська політика адміністрації Д. Трампа (2017-2018 рр.). *Емінак*. 2018. № 2 (22). Т. 2. С. 91–96.

⁹ Бесараб Т. Вплив політико-інституційних опор інтеграційних об'єднань Латинської Америки. *Вісник Львівського університету. Серія «Міжнародні відносини»*. Вип. 37. С. 124–136. URL: <https://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/intrel/article/view/185/192>

¹⁰ Ніколаєв Ю. Зовнішньоекономічні позиції Аргентини та Бразилії: порівняльний аналіз. *Наука і техніка сьогодні*. 2023. № 11(25). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-11\(25\)-324-336](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-11(25)-324-336)

¹¹ Zelicovich J. El lugar del MERCOSUR en la política exterior argentina durante los gobiernos de Néstor Kirchner y Cristina Fernández de Kirchner. *Relaciones Internacionales*. 2011. №41. С. 179–195. URL: <https://revistas.unlp.edu.ar/RRII-IRI/article/view/1192/1147>

¹² Бредіхінін А.В. Неоперонізм і фінансово-економічна криза в Аргентині (2001–2003 рр.) *Донецький національний університет*. URL: http://iai.donetsk.ua/ u/iai/dtp/CONF/1_2005/articles/stat23.html

Крім зазначених наукових джерел, у роботі активно використовувалися матеріали офіційних інтернет-ресурсів, зокрема вебсайти урядових установ Аргентини, Міністерства закордонних справ країни¹³, офіційні сторінки інтеграційного об'єднання МЕРКОСУР¹⁴, а також інші державні й міжурядові інформаційні платформи, що забезпечило актуальність і достовірність фактичного матеріалу.

Аналіз наукової літератури та джерельної бази показав, що проблематика зовнішньої політики Аргентини достатньо широко представлена в працях зарубіжних, насамперед латиноамериканських і північноамериканських дослідників, тоді як в українській науковій школі вона залишається менш розробленою. Це зумовлює актуальність подальших досліджень у цьому напрямі, зокрема з урахуванням сучасних геополітичних викликів та ролі Аргентини у формуванні нової архітектури міжнародних відносин.

Отже, комплексне поєднання нормативних документів, аналітичних джерел, наукових публікацій та емпіричних даних забезпечує широку, багаторівневу джерельну базу, що забезпечує достовірність, глибину та наукову цінність проведених досліджень.

1.2. Понятійно-категоріальний апарат та методи дослідження

Для глибокого вивчення зовнішньої політики Аргентинської Республіки у першій чверті ХХІ століття необхідно чітко визначити основні поняття та категорії, що використовуються в роботі. Понятійно-категоріальний апарат дозволяє систематизувати терміни, уникнути двозначності та забезпечити наукову точність аналізу.

Ключовим поняттям роботи є «зовнішня політика», яку доцільно розглядати як цілеспрямовану діяльність держави на міжнародній арені, спрямовану на

---

¹³ Міністерство закордонних справ Аргентинської Республіки. Офіційний сайт. URL: <https://www.cancilleria.gob.ar/en/foreign-policy/international-security>

¹⁴ MERCOSUR in brief. About MERCOSUR. URL: <https://www.mercosur.int/en/about-mercocur/mercocur-in-brief/>

реалізацію та захист національних інтересів шляхом політичних, дипломатичних, економічних та інших інструментів. Зовнішня політика відображає як внутрішні потреби й пріоритети держави, так і її реакцію на міжнародне середовище, що робить її динамічним і змінним явищем.

Зовнішню політику держави доцільно розглядати як багаторівневу та комплексну систему, що відображає сукупність взаємопов'язаних елементів, кожен з яких виконує окрему функцію в реалізації зовнішньополітичного курсу. Така система формується через низку компонентів, які в сукупності забезпечують досягнення стратегічних цілей держави на міжнародній арені.

Варто виокремити політичну складову зовнішньої політики, яка має багатоаспектний характер. Вона охоплює діяльність, пов'язану з міждержавними контактами на найвищому рівні, формуванням союзницьких відносин, участю у міжнародних організаціях, а також застосуванням дипломатичних механізмів впливу. Саме через політичний складник держава намагається забезпечити сприятливі умови для реалізації власних національних інтересів та посилення своїх позицій у системі міжнародних відносин.

Усі компоненти зовнішньої політики перебувають у тісному взаємозв'язку та формують цілісну структуру зовнішньої політики. Реалізація будь-яких дій держави на міжнародній арені, як правило, передбачає одночасне або послідовне використання кількох із них, що дозволяє більш ефективно досягати поставлених зовнішньополітичних завдань і забезпечувати захист національних інтересів.

Автономія у зовнішній політиці – це здатність держави самостійно визначати свої стратегічні пріоритети незалежно від тиску зовнішніх суб'єктів. Аргентина демонструвала автономність, наприклад, у вирішенні економічних суперечок із МВФ, а також у підтримці власної політики щодо Південної Америки без повної залежності від позицій США чи ЄС.

Багатовекторність — це стратегія зовнішньої політики, що передбачає одночасне встановлення відносин із різними геополітичними центрами впливу з метою мінімізації залежності та максимізації вигод. Це проявлялося в одночасному розвитку економічних і політичних контактів із США, Китаєм, ЄС

та сусідніми країнами, що дозволяло Аргентині отримувати вигоду від різних ринків та інвестиційних потоків¹⁵.

Реалізм периферії — це підхід у міжнародних відносинах, який пояснює політику «периферійних» країн за допомогою прагматичного поєднання національних інтересів та обмежень у міжнародній системі. Аргентина застосовувала цей підхід у питаннях регулювання зовнішнього боргу та участі в багатосторонніх економічних угодах, балансуючи між власними потребами та впливом великих держав.

Для дослідження питань зовнішньої політики Аргентини у першій чверті XXI століття було використано комплекс методів, що дозволяє поєднати теоретичний аналіз з практичною оцінкою зовнішньополітичних дій держави та їх ефективності в міжнародному середовищі. Використання різних методів забезпечує системний підхід до вивчення процесів, що відбуваються у взаємодії Аргентини з іншими державами та міжнародними організаціями, дозволяючи враховувати як внутрішньополітичні, так і глобальні фактори впливу.

Важливе місце в роботі посів історико-хронологічний метод, який активно використовувався передусім під час аналізу політичної складової співпраці Аргентини з іншими суб'єктами міжнародних відносин. Цей метод передбачає дослідження явищ у часовій послідовності, що дає змогу виявити етапи їх розвитку, специфіку окремих періодів та характер трансформацій у динаміці. Його застосування дозволило простежити зміну зовнішньополітичних пріоритетів Аргентини залежно від внутрішньополітичних умов і міжнародної ситуації. Зокрема, за допомогою історико-хронологічного методу було проаналізовано економічне становище Аргентини до, під час та після кризи 2001 року в першому підрозділі другого розділу.

У роботі також було використано порівняльно-історичний метод, який полягає у виокремленні певного історичного періоду з подальшим зіставленням змін, що відбувалися у межах досліджуваного явища, з метою виявлення стійких

---

¹⁵ Мартинюк В. Політика багатовекторності: коли та за яких умов вона працює? *Український інститут майбутнього*. URL: <https://uifuture.org/statti/polityka-bagatovektornosti/>

тенденцій або закономірностей. Цей метод став основою для узагальнення особливостей зовнішньої політики Аргентини у XXI столітті порівняно з її зовнішньополітичним курсом другої половини XX століття. Застосування цього підходу дозволило встановити, що на зміну автономістській і подекуди конфронтаційній моделі зовнішньої політики минулого століття прийшла більш прагматична стратегія, орієнтована на пошук союзників і вибіркоче партнерство з окремими центрами сили у політичній та економічній сферах.

Окреме значення у дослідженні мав метод порівняння, спрямований на виявлення спільних і відмінних рис між явищами чи об'єктами. Його застосування дало змогу зіставити зовнішньополітичні курси різних президентів Аргентини щодо провідних світових акторів, а також оцінити зміну ролі окремих держав у зовнішній політиці країни.

Метод узагальнення використовувався для формування підсумкових висновків шляхом переходу від аналізу окремих елементів до комплексного бачення досліджуваного явища. Його застосування дозволило систематизувати результати дослідження та визначити загальні тенденції розвитку зовнішньої політики Аргентини. Зокрема, у третьому підрозділі третього розділу на основі аналізу стану регіональної інтеграції було зроблено висновок про зниження ефективності регіональної співпраці, що проявляється у послабленні ролі МЕРКОСУР, обмеженій результативності УНАСУР та фактичній бездіяльності ПРОСУР, попри активну участь Аргентини в міжнародних організаціях.

Поєднання цих методів дало змогу всебічно дослідити стратегічні концепції автономії та багатовекторності, визначити вплив економічних криз на зовнішньополітичні рішення, оцінити роль регіональних інтеграційних об'єднань у формуванні пріоритетів, простежити взаємозв'язок між внутрішньою політикою та зовнішньополітичними діями, а також висвітлити практичні аспекти співпраці Аргентини з ключовими міжнародними партнерами.

РОЗДІЛ 2

ФОРМУВАННЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ АРГЕНТИНА НА ПОЧАТКУ XXI ст.

2.1. Економічна криза 2001 р та її вплив на зовнішню політику

Економічна криза 2001 року стала поворотним моментом у сучасній історії Аргентини, суттєво вплинувши не лише на внутрішньополітичну ситуацію, а й на загальний вектор зовнішньої політики країни. Наслідки цієї кризи, спричиненої глибоким фінансовим дисбалансом, зовнішнім боргом та девальвацією національної валюти, сформували нові умови для міжнародних відносин Аргентини у першій чверті XXI століття. Саме цей період створив передумови для перегляду зовнішньополітичних стратегій з урахуванням економічних, політичних та соціальних реалій.

Економічна криза 2001 року була однією з найгостріших в історії сучасної Аргентини. За даними Міжнародного валютного фонду, валовий внутрішній продукт країни у період з 1998 по 2002 рік скоротився більш ніж на 10%, рівень безробіття перевищив 20%, а національна валюта – песо – зазнала значної девальвації. Обвал курсу аргентинського песо щодо долара США призвів до втрати довіри міжнародних інвесторів та збільшення бюджетного дефіциту.

Ці економічні потрясіння не лише підірвали соціально-економічну стабільність, а й змусили Аргентину переосмислити свою зовнішню політику в умовах обмежених ресурсів та вразливого становища на міжнародній арені¹⁶.

Вплив економічної кризи на зовнішню політику Аргентини був багатограним. Обмежені фінансові ресурси суттєво вплинули на здатність уряду фінансувати традиційні дипломатичні програми та підтримувати активну присутність у міжнародних організаціях. В умовах бюджетного дефіциту зовнішньополітичний апарат було скорочено, а стратегічні пріоритети були

---

¹⁶ Veigel K. The Great Unraveling: Argentina 1973–1991. Princeton University. 2011. 15 с. URL:<https://webcitation.org/63vquNOiS?url=http://www.ucema.edu.ar/conferencias/download/Klaus1.pdf>

переорієнтовані на відновлення економіки та пошук нових джерел фінансування¹⁷. Як зазначає аргентинський політолог А. Маламуд, саме після кризи 2001 року відбувся перехід від «традиційної» зовнішньої політики до більш прагматичного та економічно орієнтованого підходу¹⁸.

Економічні проблеми стимулювали інтенсифікацію багатовекторних зовнішньополітичних відносин. У період перед кризою Аргентина, як правило, зосереджувалась на співпраці з традиційними партнерами, насамперед зі Сполученими Штатами та Європейським союзом.

Однак після 2001 року уряд почав більш активно шукати нові економічні та політичні можливості, включаючи зміцнення відносин із Китаєм, Бразилією та іншими країнами регіону. Це відображає зміну орієнтації зовнішньої політики — від позиції, що впливає з класичних міжнародних альянсів, до позиції, яка прагне залишатися максимально гнучкою та адаптивною в умовах невизначеності на глобальному ринку¹⁹.

Ще однією важливою зміною у зовнішній політиці Аргентини після кризи 2001 року стало значне посилення ролі регіональних інтеграційних механізмів, насамперед участі в МЕРКОСУР.

Активізація цієї співпраці була зумовлена не лише економічними потребами, а й переосмисленням геополітичних пріоритетів держави в умовах обмеженого доступу до світових фінансових ресурсів.

МЕРКОСУР був створений відповідно до Асунсьонського договору 1991 року, підписаного Аргентиною, Бразилією, Парагваєм та Уругваєм. Головною метою об'єднання було формування спільного ринку, який передбачав вільне переміщення товарів, послуг та факторів виробництва, встановлення єдиного

---

¹⁷ Mesquita L. F. Argentina and the fund: from triumph to tragedy argentina and the fund: from triumph to tragedy by mussa michael Washington. DC: institute for international economics. *Academy of management perspectives*. 2003. Vol. 17. №3. P. 150–151. URL: <https://doi.org/10.5465/ame.2003.10954801>

¹⁸ Malamud A. Argentine foreign policy under the kirchners: ideological, pragmatic, or simply peronist?. *Latin american foreign policies*. New York. 2011. P. 87–102. URL: https://doi.org/10.1057/9780230118270_6

¹⁹ Бредіхін А.В. Неоперонізм і фінансово-економічна криза...

зовнішнього тарифу, а також координацію макроекономічної політики держав-членів²⁰.

Пізніше інституційне оформлення інтеграційного блоку було закріплено Протоколом Ору-Прету, який визначив структуру керівних органів, зокрема, Ради спільного ринку та Групи спільного ринку.

Особливістю МЕРКОСУР як інтеграційного утворення є його міждержавний характер: рішення приймаються консенсусом, а наднаціональні інституції мають обмежені можливості. Це суттєво відрізняє його від європейської моделі інтеграції та робить ефективність об'єднання більш залежною від політичної волі національних урядів. Водночас МЕРКОСУР виконує не лише економічні, а й політичні функції, сприяючи зміцненню регіональної стабільності, демократичних інститутів та координації зовнішньополітичних позицій.

У післякризовий період участь у МЕРКОСУР набув стратегічного значення для Аргентини. В умовах дефолту, знецінення національної валюти та зниження довіри міжнародних інвесторів регіональний ринок став одним із ключових каналів підтримки національної економіки. Саме економічні потрясіння стимулювали переорієнтацію держави на регіональні зв'язки, оскільки вони забезпечували доступ до ширшого ринку, зменшували торгівельні бар'єри та потенційні інвестиційні можливості. У цьому контексті особливого значення набуло поглиблення співпраці з Бразилією, як провідною економікою регіону, яка була ключовим торгівельним партнером²¹.

Окрім економічного аспекту, розширення участі в МЕРКОСУР відображало прагнення Аргентини зміцнити свою регіональну роль та зменшити залежність від позарегіональних центрів влади, насамперед від Сполучених Штатів. Це відповідало ширшій тенденції до багатовекторної зовнішньої політики, орієнтованої на баланс глобальних та регіональних інтересів.

---

²⁰ MERCOSUR in brief...

²¹ Угоди про міжнародну співпрацю. Міжнародна співпраця в МЕРКОСУР. Офіційний сайт МЕРКОСУР. URL: <https://www.mercosur.int/temas/cooperacion-en-el-mercosur/>

Вплив кризи також був помітним у сфері співпраці з міжнародними фінансовими інститутами, зокрема з Міжнародним валютним фондом. Перехідні уряди були змушені вести складні переговори щодо реструктуризації зовнішнього боргу, що значно обмежило зовнішньополітичну автономію держави. Умови кредиту передбачали проведення жорсткої макроекономічної політики, включаючи консолідацію бюджету та структурні реформи, що вплинуло на формування зовнішньополітичних пріоритетів.

Ця ситуація стала основою для розвитку академічних дискусій про взаємозв'язок суверенітету та зовнішнього впливу в країнах, що розвиваються. Зокрема, концепція «реалізму периферії» наголошує, що периферійні держави змушені адаптувати свою зовнішню політику до обмежень, що їх економічна залежність накладає, одночасно прагнучи зберегти максимальний рівень автономії шляхом диверсифікації міжнародних відносин.

Зрештою, криза 2001 року суттєво вплинула на міжнародний імідж Аргентини. Тимчасова втрата кредитоспроможності, різке зниження економічних показників та політична нестабільність призвели до зниження довіри з боку міжнародних партнерів. Однак у середньостроковій перспективі це стимулювало активізацію дипломатичних зусиль, спрямованих на формування нового образу держави як відповідального та активного учасника міжнародних процесів. Зокрема, зросла увага до питань регіонального розвитку, соціальної політики та участі у глобальних ініціативах сталого розвитку²².

Отож, економічна криза 2001 року не лише посилила внутрішні соціально-економічні проблеми, а й стала каталізатором глибокої трансформації зовнішньополітичної стратегії Аргентини. Зміцнення участі в МЕРКОСУР, переорієнтація на регіональну інтеграцію, складні взаємини з міжнародними фінансовими інститутами та пошук нових форматів міжнародної взаємодії свідчать про формування більш прагматичної, адаптивної та багатовекторної моделі зовнішньої політики, що відповідає викликам початку XXI століття.

---

²² Veigel K. The Great Unraveling... С. 15

2.2. Концепції автономії та багатовекторності

Концепція автономії має глибоку теоретичну основу в латиноамериканській політичній думці. Її початки пов'язані з працями дослідників, які розглядали автономію як здатність держави здійснювати незалежну зовнішню політику, мінімізуючи вплив зовнішніх центрів сили. У сучасних умовах ця концепція трансформувалася, набуваючи більш прагматичного значення. Для післякризової Аргентини автономія означала не повну незалежність від глобальних акторів, а радше здатність маневрувати між ними, обираючи найвигідніші формати співпраці.

Після 2001 року прагнення до автономії проявилось в перегляді відносин зі Сполученими Штатами та міжнародними фінансовими установами, зокрема, Міжнародним валютним фондом. Аргентина поступово відійшла від політики суворого дотримання рекомендацій МВФ, що було характерно для 1990-х років²³.

Водночас уряди Нестора Кіршнера та Крістіни Фернандес де Кіршнер зосередилися на зміцненні економічного суверенітету, включаючи реструктуризацію зовнішнього боргу та відмову від нових програм кредитування на умовах, що обмежують національну політику²⁴.

Водночас, концепція автономії не означала ізоляціонізму. Навпаки, вона поєднувалася з активним розвитком багатовекторності – підходу, що передбачає диверсифікацію зовнішніх зв'язків та розширення кола міжнародних партнерів. Багатовекторність дозволила Аргентині зменшити залежність від окремих держав чи регіонів і водночас підвищити свою роль у міжнародних відносинах.

---

²³ Mesquita L. F. Argentina and the fund: from triumph to tragedy argentina and the fund: from triumph to tragedy by mussa michael Washington. DC: institute for international economics. *Academy of management perspectives*. 2003. Vol. 17. №3. P. 150–151. URL: <https://doi.org/10.5465/ame.2003.10954801>

²⁴ Jarosław Spyra. Since Kirchner to Fernandez - Argentina foreign policy in the XXI century (2003-2021). 2021. T. 29, №2(112). URL: <https://amerykalacinska.com/article/157198/en>

Одним із ключових напрямків реалізації багатовекторної політики стало поглиблення регіональної інтеграції, насамперед у рамках МЕРКОСУР. Участь у цьому об'єднанні розглядалася як інструмент зміцнення економічних позицій і водночас механізм політичної координації держав Південної Америки²⁵.

Ще одним важливим вектором реалізації багатовекторної стратегії Аргентини стало систематичне посилення відносин із новими центрами сили, насамперед із Китаєм, яке особливо активізувалося у 2000-х роках. Ще у 2004 році, під час державного візиту президента Китаю Ху Цзіньтао до Буенос-Айреса, було підписано низку стратегічних угод, що заклали основу для довгострокового економічного партнерства. У цей час Китай офіційно визнав Аргентину країною з ринковою економікою, що мало велике значення у розвиток двосторонньої торгівлі²⁶.

Подальше поглиблення співпраці відбулося у 2014 році, коли під час візиту президента Сі Цзіньпіна сторони підписали угоду про створення всеосяжного стратегічного партнерства. Це передбачало не лише розширення торгівельно-економічних зв'язків, а й інвестиційну співпрацю у галузі інфраструктури, енергетики та транспорту. Зокрема, Китай брав участь у фінансуванні великих проєктів, таких як модернізація залізничної мережі Аргентини та будівництво гідроелектростанцій у провінції Санта-Крус²⁷. Важливим інструментом фінансової підтримки стала також угода своп між центральними банками двох країн, укладена у 2009 році та розширена у наступні роки, що дозволило Аргентині зміцнити свої валютні резерви в умовах обмеженого доступу до міжнародних фінансових ринків²⁸.

Економічна взаємодія з Китаєм мала чітко визначену товарну структуру: основну частку аргентинського експорту становили соєві боби та продукти

---

²⁵ Бесараб Т. Вплив політико-інституційних опор... С. 126.

²⁶ Вакарчук К.В. Стратегічне партнерство Китаю з... С. 29

²⁷ Santa Cruz receives US\$130 million Chinese loan to reactivate dam project. *Buenos Aires Herald*. URL: <https://buenosairesherald.com/world/international-relations/santa-cruz-receives-us130-million-chinese-loan-to-reactivate-dam-project>

²⁸ Vázquez E. Argentina, the Chinese swap and power competition. *OBELA*. URL: <https://obela.org/analisis/swap-China-Argentina-GreatPowerCompetition>

їхньої переробки, що забезпечувало стабільні валютні надходження. Однак така спеціалізація створювала певні ризики, пов'язані зі збільшенням залежності від сировини, що неодноразово наголошувалося на роботах сучасних дослідників. Таким чином, співпраця з Китаєм, з одного боку, сприяла економічній стабілізації, а з іншого — порушувала питання структурної диверсифікації економіки.

Важливим елементом багатовекторності стало розширення співробітництва з країнами глобального Півдня в рамках концепції «Південь-Південь». У цьому контексті Аргентина активізувала свою участь у міжнародних форматах, як-от «Група 77» (G77), а також розвивала двосторонні відносини з країнами Африки та Азії. Зокрема, у 2006–2015 роках значно розширилася дипломатична присутність Аргентини в африканських країнах, що супроводжувалося укладенням угод про торговельно-економічне співробітництво з такими державами, як Південна Африка та Ангола²⁹.

Окремим напрямком стала участь у міжрегіональних платформах, зокрема у форматі співробітництва Південна Америка-Африка (ASA), започаткованому у 2006 році. Під час самітів цього формату Аргентина виступала за розширення економічної співпраці, розвиток інфраструктурних зв'язків та координацію позицій країн Глобального Півдня в міжнародних організаціях³⁰. Це свідчить про прагнення країни не лише диверсифікувати зовнішні зв'язки, а й брати участь у формуванні альтернативних центрів глобального впливу.

Водночас реалізація цих концепцій супроводжувалася низкою обмежень. Економічна залежність від експорту сільськогосподарської продукції, зокрема сої, зробила країну вразливою до коливань світових цін. Крім того, періодичні фінансові труднощі, включаючи боргові кризи, обмежували можливості

---

²⁹ Países del G77 instan al Reino Unido a negociar con Argentina por Malvinas. *El Economista*. URL: <https://www.eleconomista.com.mx/internacionales/Paises-del-G77-instan-al-Reino-Unido-a-negociar-con-Argentina-por-Malvinas-20120421-0049.html>

³⁰ Argentina celebrates Africa's 54 countries support for Malvinas sovereignty. *MercoPress*. URL: <https://en.mercopress.com/2013/02/25/argentina-celebrates-africa-s-54-countries-support-for-malvinas-sovereignty/#comment220753>

повноцінної інтеграції у світову економіку. Внутрішня політична нестабільність також впливала на послідовність зовнішньої політики, що ускладнювало реалізацію довгострокових стратегій.

У цьому контексті особливого значення набула концепція «автономії через інтеграцію»³¹. Аргентина активно використовувала механізми МЕРКОСУР для зміцнення своїх позицій у переговорах зі світовими партнерами. Наприклад, у процесі переговорів між МЕРКОСУР та Європейським Союзом щодо укладення угоди про вільну торгівлю Аргентина діяла у складі регіонального блоку, що дозволило їй збільшити свою переговорну вагу порівняно з індивідуальними діями³².

У підсумку можна зазначити, що розширення співпраці з Китаєм, активізація участі у форматах Глобального Півдня та використання механізмів регіональної інтеграції свідчать про комплексний характер реалізації багатовекторної стратегії Аргентини. Конкретні приклади міждержавних угод, інвестиційних проєктів та дипломатичних ініціатив показують, що ця політика не була декларативною, а мала чіткий практичний зміст. Водночас її ефективність значною мірою залежала від здатності держави долати внутрішні економічні обмеження та забезпечувати стабільність національного розвитку, що залишалося ключовим викликом протягом усього досліджуваного періоду.

2.3. Реалізм периферії та прагматизм

Еволюція зовнішньополітичної стратегії Аргентини у першій чверті XXI століття відображає не тільки змінний міжнародний контекст, а й довгостроковий пошук країною національної ідентичності та свого місця у

---

³¹ Грищенко Є. С., Скоробогатова Н. Є. Теоретичні аспекти визначення сутності міжнародної економічної інтеграції. 2016. С. 16-21. URL: <https://api.dspace.wunu.edu.ua/api/core/bitstreams/aeedc210-649d-4681-8a31-856e446e12a6/content>

³² Олійник Ю. Співробітництво ЄС ТА МЕРКОСУР як приклад для подальшої інтеграції України. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. 2015. № 27. С. 129-135. URL: file:///C:/Users/Aleksandr/Downloads/Unir_2015_27_22.pdf

глобальній системі. Одна з ключових концептуальних парадигм, що найкраще пояснюють ці процеси, це периферійний реалізм — підхід, що поєднує традиційні реалістичні позиції в міжнародних відносинах зі специфікою становища «периферійної» або середньої держави, і прагматизм як спосіб адаптації цієї стратегії до конкретних політичних та економічних обставин. Обидва підходи мають глибоку теоретичну основу, але найяскравіше вони проявилися у зовнішній політиці Аргентини після кризи 2001 року, що призвела до масштабного перегляду стратегічних орієнтирів держави.

У класичному розумінні міжнародних відносин реалізм наголошує на важливості національних інтересів, безпеки та влади як центральних факторів зовнішньої політики. Однак для «периферійних» країн з обмеженими економічними та військовими ресурсами ці ж принципи набувають специфічного значення. Периферійний реалізм у роботах дослідника Карлоса Ескуде означає прагматичну орієнтацію на захист національних інтересів у рамках обмежених можливостей, коли країна не може конкурувати з провідними центрами влади, але здатна проводити свою політику за допомогою гнучких альянсів, регіональних форматів та стратегічного балансування між глобальними гравцями³³. Саме цей підхід став одним із теоретичних ключів до розуміння зовнішньополітичної поведінки Аргентини у першій чверті 21 століття³⁴.

Для Аргентини периферійний реалізм виявився у двох взаємозалежних вимірах: зовнішньополітичної автономії та обмежених можливостях прямого впливу на глобальні процеси. Після кризи 2001 року аргентинські політики все частіше шукали способи захисту національних інтересів за умов обмеженості ресурсів, що вимагало відмовитися від жорстких ідеологічних позицій на користь гнучкіших, прагматичних рішень. Саме тому Аргентина стала менш

---

³³ Schenoni L., Escudé C. Peripheral realism revisited. *Revista brasileira de política internacional*. 2016. Т. 59. № 1. URL: <https://doi.org/10.1590/0034-7329201600102>

³⁴ Velazquez Flores R., Monjaraz-Sandoval A. Principled pragmatism: A Latin American contribution for foreign policy analysis?. *Stosunki międzynarodowe – international relations*. 2024. Vol. 3. P. 14. URL: <https://doi.org/10.12688/stomiedintrelat.17700.2>

залежною від традиційних західних центрів (насамперед Сполучених Штатів та Європейського Союзу), одночасно зміцнюючи співпрацю з новими партнерами, такими як Китайська Народна Республіка, та активізуючи регіональну дипломатію через МЕРКОСУР та інші регіональні платформи.

У цьому контексті периферійний реалізм не лише описує зовнішньополітичну поведінку Аргентини як відповідь на зовнішні обмеження, але й наголошує на тому, що країна не пасивно реагує на міжнародні виклики, а активно формує власну політичну ідентичність через участь у регіональних інтеграційних об'єднаннях

Паралельно з цим, прагматизм у зовнішній політиці Аргентини став логічним продовженням периферійного реалізму. Прагматизм передбачає вибір стратегій та партнерств, які найкраще відповідають національним інтересам у конкретних умовах міжнародної системи, навіть якщо вони не відповідають традиційним ідеологічним орієнтирам.

Для Аргентини це означало, зокрема, готовність співпрацювати з Китаєм не лише в економічній, а й у політичній сфері, що стало важливим елементом зовнішньої політики після втрати доступу до традиційних фінансових ринків та міжнародних кредитних механізмів. Ця співпраця, хоча й була економічно мотивованою, мала також політичні наслідки, оскільки дозволила Аргентині зберегти стратегічний простір для дій у двосторонніх відносинах із західними державами. Однак, цей прагматичний вибір не був бездоганим: науковці звертають увагу на ризики надмірної залежності від одного зовнішнього партнера, що може обмежити політичну автономію в майбутньому.

Зовнішня політика Аргентини у 2000-х та 2010-х роках демонструє численні приклади прагматичного підходу: укладення двосторонніх угод про економічне співробітництво з КНР, зокрема щодо експорту сої та інвестицій в інфраструктуру, активна участь у самітах БРІКС як спостерігач, зміцнення двосторонніх відносин із сусідніми державами (включаючи Мексику та Чилі), а також гнучке позиціонування з питань світової торгівлі та зміни клімату. Такий підхід дозволив Аргентині не лише адаптуватися до міжнародної

нестабільності, але й протистояти конкурентному тиску з боку провідних економік без відкритої конфронтації.

Прагматизм особливо проявився у вирішенні конфліктних ситуацій у міжнародній політиці. Аргентина уникала прямої конфронтації з основними світовими гравцями, віддаючи перевагу багатостороннім каналам дипломатії – через Організацію Об'єднаних Націй, Організацію американських держав та регіональні форуми. Це дозволило країні одночасно зберігати стратегічну автономію та отримувати практичну користь від співпраці з різними центрами впливу, не потрапляючи під прямий вплив жодного окремого глобального актора³⁵.

Таким чином, периферійний реалізм і прагматизм стали не лише теоретичними парадигмами, а й ефективними складниками зовнішньополітичної стратегії Аргентини у першій чверті XXI століття. Вони дозволили країні поєднати прагнення захищати національні інтереси з реаліями обмеженого міжнародного впливу, сформувавши гнучку модель зовнішньої політики, здатну збалансувати участь у регіональних інтеграційних структурах, розвиток нових міжнародних партнерств та збереження автономії у прийнятті рішень. Саме це поєднання стратегій стало визначальним для формування зовнішньополітичної ідентичності Аргентини в умовах геополітичної невизначеності перших двох десятиліть XXI століття.

2.4. Вплив внутрішньополітичних факторів на зовнішню політику

Формування зовнішньої політики будь-якої держави є не лише результатом реакції на зміни в міжнародному середовищі, а й продуктом складних внутрішніх політичних процесів, соціально-економічних трансформацій, структурних культурних цінностей та особливостей

---

³⁵ Velazquez Flores R., Monjaraz-Sandoval A. Principled pragmatism: A Latin American contribution for foreign policy analysis?. *Stosunki międzynarodowe – international relations*. 2024. Vol. 3. P. 14. URL: <https://doi.org/10.12688/stomiedintrelat.17700.2>

політичних інститутів. Це твердження є особливо актуальним для Аргентинської Республіки, де внутрішньополітичні чинники відіграють визначальну роль у виборі зовнішньополітичних пріоритетів, стратегічних орієнтирів та форм міжнародної комунікації. Динаміка аргентинської політики, зміна президентських адміністрацій, національних економічних та суспільно-політичних конфліктів сильно впливала на зовнішньополітичну поведінку країни у першій чверті XXI століття.

Внутрішня політика Аргентини у 2000-х та 2010-х роках характеризувалася значними коливаннями, що відбилися на формуванні зовнішньої політики. Однією з перших адміністрацій, котра після кризи 2001 року стала визначальною для зовнішньополітичного курсу, була адміністрація Нестора Кіршнера (2003-2007). Його президентство вирізнялося прагненням до відновлення національного суверенітету після економічного колапсу та посилення ролі Аргентини як суб'єкта міжнародної політики. При Несторі Кіршнері відбулося повернення до активної регіональної дипломатії, зокрема, підтримка посилення інтеграції в рамках МЕРКОСУР, а також розвиток двосторонніх відносин з країнами Південної Америки³⁶.

Прихід до влади Крістіни Фернандес де Кіршнер (2007–2015) ознаменувався збереженням певної частини зовнішньополітичного курсу, але посиленням прагматизму та пошуком нових партнерств.

Внутрішня політична риторика того часу, яка сконцентрована на захисті національного суверенітету, визначила розширення співпраці не лише з традиційними партнерами, а й з країнами Глобального Півдня. За час президентства Фернандес де Кіршнер спостерігалось посилення відносин з Китаєм та регіональними економіками, зокрема через активізацію торгових контактів та підписання угод про інвестиційне співробітництво — все це,

---

³⁶ Вакарчук К. В. Зовнішня політика Аргентини... С. 116

відповідно, було частиною внутрішньої стратегії виходу з економічної невизначеності та диверсифікації зовнішніх зв'язків³⁷.

Важливо відзначити, що внутрішньополітичні чинники впливали на зовнішню політику не лише через зміну президентських підходів. У період 2015-2019 років адміністрація Маурісіо Макрі зробила спробу повернення до більш традиційного курсу, орієнтованого на зближення із західними економічними структурами, насамперед зі Сполученими Штатами та Європейським Союзом.

Маурісіо Макрі проводив політику економічної лібералізації, що супроводжувалася посиленням ролі міжнародних фінансових інститутів у аргентинській економіці. Ця внутрішньополітична стратегія здійснила прямий вплив на зовнішньополітичні пріоритети країни: Макрі прагнув інтегрувати Аргентину у світові ринки капіталу, що вимагало активізації двосторонніх відносин із провідними економіками та збільшення присутності аргентинських інтересів у багатосторонніх організаціях. Однак такий курс був обмежений внутрішнім опором частини суспільства, що вилилося в політичну поляризацію та нарешті вплинуло на зміну зовнішньополітичної орієнтації після 2019 року³⁸.

Поряд із політичними чинниками важливу роль у формуванні зовнішньої політики Аргентини відігравали внутрішньоекономічні процеси та структурні проблеми національної економіки. Після економічної кризи 2001 року Аргентина зіткнулася з низкою давніх проблем:

- високою інфляцією,
- великим державним боргом,
- обмеженим доступом до міжнародних кредитних ринків,

---

³⁷ Особливості зовнішньої політики Аргентини у XXI сторіччі. Adastra. URL: <https://adastra.org.ua/blog/osoblivosti-zovnishnoyi-politiki-argentini-u-hhi-storichchi>

³⁸ Мамікіна М. О. Зміна зовнішньополітичних векторів Аргентини при президентові М. Макрі. *Тенденції розвитку сучасної системи міжнародних відносин та світового політичного процесу*: збірник матеріалів Шостої Інтернет-конференції. 2016 р. / за ред. К.В. Балабанова. Маріуполь: МДУ. 2016. С. 73-75. URL: [Microsoft Word - konf_TMVSP 2016.doc](#)

- структурною залежністю від експорту сільськогосподарської продукції, особливо сої, кукурудзи та м'яса.

Важливою особливістю цієї ситуації було те, що зовнішня політика не могла розвиватися ізольовано від внутрішніх економічних імперативів.

Одним із перших конкретних проявів цієї економічної динаміки стало підписання у 2004 році Угоди про стратегічне партнерство між Аргентиною та Китаєм, яка передбачала розширення двосторонньої торгівлі та відкриття китайського ринку для аргентинської сільськогосподарської продукції. На думку аналітиків, ця угода була ключовим фактором, який допоміг стабілізувати експорт у період значної нестабільності на традиційних ринках. Зокрема, у наступні роки Китай став найбільшим торговельним партнером Аргентини, значно перевершивши США та ЄС за обсягом імпортованої сільськогосподарської продукції – на кінець 2010 року частка китайського ринку в загальному обсязі аргентинського сільськогосподарського експорту перевищила 30%.

Це був не лише символічний крок, а і явно економічно мотивоване рішення: у 2000-х роках ціни на сою зросли в кілька разів, що зробило цей товар вирішальним джерелом валюти для національної економіки. У цьому сенсі зовнішня політика Аргентини була спрямована на забезпечення стабільного продажу саме тих товарів, від яких залежали валютні надходження, як пряме продовження внутрішніх потреб економічної стабілізації.

У своїй роботі С. Якубовський та О. Сарнацький зазначали, що структурні економічні виклики змушують країни із середнім рівнем доходу застосовувати гнучкі зовнішньополітичні стратегії, які передбачають диверсифікацію партнерів та балансування між різними центрами впливу. Це пояснює, чому частка Аргентини в торгівлі з країнами, що розвиваються, почала зростати після 2010 року. Наприклад, зросла також торгівля з Бразилією, Південною Африкою та Індією, причому аргентинські експортери успішно виходили на

нові ринки, мінімізуючи ризики залежності від європейських та північноамериканських покупців³⁹.

Крім того, внутрішня економічна ситуація визначала поведінку уряду в міжнародних фінансових установах. Так, у 2014-2015 роках Аргентина опинилася в затяжній суперечці з групою інвесторів-кредиторів, які не погодилися на умови реструктуризації боргу, прийняті основними кредиторами у 2005 та 2010 роках. Цей конфлікт, який завершився рішенням Верховного Суду США у справі NML, привернув до Аргентини широку міжнародну увагу та змусив уряд докладати дипломатичних зусиль у двосторонньому та багатосторонньому форматах саме для захисту економічних інтересів⁴⁰. Таким чином, внутрішньоекономічна вимога щодо зняття правових та фінансових обмежень на доступ до міжнародних ринків капіталу стає завданням зовнішньої політики, яке вимагає міжнародної мобілізації ресурсів.

Не менш важливим фактором була проблема соціальної нерівності та необхідність внутрішньої соціальної стабільності. Аргентинські соціологічні дослідження 2010-х років показують, що рівень бідності в країні залишався високим навіть у періоди економічного зростання, що викликало невдоволення серед широких верств населення. Ці настрої формували політичні платформи, які вимагали незалежності зовнішньої політики та мінімізації зовнішнього втручання в національні справи. Під час виборчих кампаній та парламентських дебатів часто озвучувалися тези про «захист національного виробника» та «суверенітет над природними ресурсами», що безпосередньо впливало на позицію уряду в торгівельних переговорах та відносинах з міжнародними фінансовими установами.

---

³⁹ Якубовський С. О., Сарнацький, О. П. Особливості регіональної економічної інтеграції латиноамериканських держав на початку XXI століття. *Економічний вісник Національного гірничого університету*. 2018. С. 70-78. URL: file:///C:/Users/Aleksandr/Downloads/evngu_2018_2_10.pdf

⁴⁰ Owners of Argentine debt plan to appeal US ruling. *BBC*. URL: <https://www.bbc.com/news/business-28811927>

Наприклад, під час виборчої кампанії 2015 року деякі опозиційні сили критикували політику Маурісіо Макрі щодо сприяння угодам про вільну торгівлю з Європейським Союзом, стверджуючи, що це створює ризик для місцевих фермерів та промислових підприємств. Це змусило владу поєднувати прагнення до інтеграції у світові ринки з необхідністю захисту внутрішніх секторів економіки, що впливало на дипломатичний тон та вибір форм співпраці на міжнародній арені⁴¹.

Оцінка громадської думки та активності громадянського суспільства була важливим критерієм для розуміння того, як внутрішні соціальні процеси впливають на рішення у сфері зовнішньої політики. В Аргентині громадська думка є не лише показником соціальних настроїв, а й фактором, здатним модифікувати зовнішньополітичну поведінку влади, змушуючи політичне керівництво реагувати на очікування виборців.

Після економічної кризи 2001 року рівень недовіри до традиційних політичних еліт значно зріс. Цей довготривалий пік недовіри супроводжувався змінами у структурі політичної комунікації – громадяни почали вимагати більшої підзвітності та прозорості рішень у сфері зовнішньої політики. Крім того, зростання ролі соціальних мереж та цифрових платформ стимулювало появу нових громадських ініціатив, які активно впливали на формування громадської думки. У 2010-х роках громадяни Аргентини все частіше висловлювали свою позицію щодо угод у сфері зовнішньої політики через петиції, відкриті листи та публічні кампанії, особливо щодо економічних угод та проєктів глобальної інтеграції⁴².

Ця динаміка була особливо помітною у сфері торгівельної політики. Наприклад, під час переговорів щодо угоди про співпрацю між МЕРКОСУР та Європейським Союзом, які розпочалися у 2010 році та значно активізувалися у 2016-2017 роках, важливі публічні дебати були пов'язані з побоюваннями

---

⁴¹ Мамікіна М. О. Зміна зовнішньополітичних векторів Аргентини... С. 75.

⁴² Порочне коло Аргентини: між дефолтами та популізмом. Adastra. URL: <https://adastra.org.ua/blog/porochne-kolo-argentini-mizh-defoltami-ta-populizmom>

щодо потенційних втрат для аргентинських фермерів та виробників. Громадські рухи та профспілки сільськогосподарських працівників організовували мітинги та консультації, що вплинуло на темпи та зміст переговорів: уряд Макрі був змушений враховувати тиск соціальних груп під час формування позицій на двосторонніх зустрічах. Це показує, що навіть у сфері, де традиційно домінують економічні та геополітичні чинники, громадська думка відіграє значну роль у регулюванні параметрів зовнішньої політики⁴³.

Ще одним аспектом впливу громадянського суспільства є інформаційні кампанії щодо міжнародних ініціатив соціального чи гуманітарного характеру. Наприклад, під час обговорення участі Аргентини у глобальних дискусіях щодо зміни клімату та сталого розвитку багато неурядових організацій активно висували позиції щодо необхідності захисту екологічних стандартів та прав корінних народів. Це відобразилося у формулюваннях офіційних заяв Аргентини в Організації Об'єднаних Націй, де аргентинські делегації неодноразово наголошували на соціально-екологічних аспектах міжнародних угод, що безпосередньо відображало вимоги вітчизняних груп громадянського суспільства.

Важливо зазначити, що громадська думка не завжди була однорідною чи одноставною. Соціологічні дослідження показують, що існують чіткі відмінності між міськими та сільськими районами, між різними віковими групами та економічними секторами в оцінці кроків зовнішньої політики. Так, обговорюючи відносини з Китаєм, значна частина міського населення позитивно оцінювала можливості збільшення експорту та інвестицій, тоді як сільські громади висловлювали занепокоєння щодо конкуренції на внутрішньому ринку та можливого витіснення місцевих виробників. Ця поляризація змусила уряди розробляти розрізнені повідомлення чи комунікаційні стратегії, що іноді призводить до розбіжностей між публічними

---

⁴³ Мамікіна М. О. Зміна зовнішньополітичних векторів Аргентини... С. 74.

заявами на міжнародній арені та фактичними внутрішньополітичними обмеженнями⁴⁴.

Громадянське суспільство також проявило себе через експертні платформи та академічні дебати, які вплинули на формування дискурсів зовнішньої політики. У 2018 році аргентинські незалежні аналітичні центри, зокрема Центр міжнародних досліджень Буенос-Айреса, опублікували серію звітів, що оцінюють стратегічні наслідки інтеграції у світові економічні процеси для національної економіки та соціальних стандартів. Ці звіти обговорювали президент і міністр закордонних справ, показуючи, як експертні групи громадянського суспільства впливають на політичні еліти та, як наслідок, на формування офіційної зовнішньої політики.

Отже, громадська думка в Аргентині була не просто пасивним індикатором суспільних настроїв, а активним фактором, що впливав на зміст і форму зовнішньої політики, особливо в питаннях, що безпосередньо стосувалися внутрішніх економічних та соціальних інтересів. Цей вплив здійснювався через колективні дії, комунікаційні кампанії, експертні оцінки й навіть через розбіжності між соціальними групами, що змушувало політичних лідерів враховувати внутрішню динаміку під час прийняття рішень у сфері зовнішньої політики.

---

⁴⁴ Польовик Сергій. Інтереси Китаю в Латинській Америці. *Незалежний аналітичний центр геополітичних досліджень «Борисфери Інтел»*. 2018. URL: http://bintel.com.ua/uk/article/06_04_latin/

РОЗДІЛ 3

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ АРГЕНТИНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ НА ПОЧАТКУ ХХІ ст.

3.1. Співпраця Аргентини із США та Європейським Союзом

Співпраця Аргентини зі Сполученими Штатами та Європейським Союзом є одним із ключових напрямків зовнішньої політики Аргентинської Республіки на початку ХХІ століття, оскільки ці партнери відіграють важливу роль не лише у зовнішньоторговельних відносинах, але й у визначенні стратегічних економічних та політичних орієнтирів держави.

Ця співпраця з обома суб'єктами має глибоке історичне коріння, але саме в контексті глобальних трансформацій останніх двадцяти років вона набула нових форм та змістовних характеристик.

Упродовж ХХ століття Сполучені Штати Америки посідали визначальне місце у зовнішньополітичному курсі Аргентини, виступаючи не лише її ключовим торговельним партнером, а й своєрідним неформальним гарантом безпеки. Така роль США була зумовлена насамперед логікою Холодної війни, у межах якої Латинська Америка розглядалася Вашингтоном як зона пріоритетних стратегічних інтересів. Водночас двосторонні відносини між Аргентиною та США в другій половині ХХ ст. складно охарактеризувати як послідовні або стабільні. Прагнення аргентинської держави до автономної зовнішньої політики, спротив американському гегемонізму, системні порушення прав людини в період військової диктатури, а також обрана Аргентиною політика нейтралітету щодо глобальних конфліктів і альтернативних центрів сили створювали ґрунт для постійних суперечностей, що унеможливлювали формування рівноправного й довгострокового партнерства⁴⁵.

---

⁴⁵ Argentina: Overview and U.S. Relations. URL: <https://www.congress.gov/crs-product/R48303>

Суттєві зрушення у двосторонніх відносинах відбулися після відновлення демократії в Аргентині, а особливо з приходом до влади Карлоса Менема, чия зовнішньополітична лінія була чітко зорієнтована на США. Така проамериканська позиція значною мірою пояснювалася складною соціально-економічною ситуацією всередині країни та трансформаціями міжнародного порядку початку 1990-х років, коли Аргентина гостро потребувала фінансової, політичної й дипломатичної підтримки з боку Вашингтона⁴⁶.

Після подолання глибокої економічної кризи 2001 р. та стабілізації фінансового становища завдяки зростанню експорту аграрної продукції в умовах сприятливої зовнішньої кон'юнктури, аргентинське керівництво розпочало переосмислення власного зовнішньополітичного курсу. У цьому контексті роль США як безальтернативного союзника була поставлена під сумнів. Відхід від американоцентричної моделі зовнішньої політики пояснювався низкою факторів, зокрема активізацією регіональної й транскордонної співпраці в межах Латинської Америки, зміщенням фокуса зовнішньої політики США на інші регіони світу, а також зменшенням рівня прямого політичного тиску Вашингтона на країни Південної Америки. Саме в таких умовах Аргентина почала формувати нову систему відносин зі своїм північноамериканським партнером⁴⁷.

Подальший аналіз аргентино-американських відносин доцільно здійснювати у двох ключових площинах — політичній та економічній. Перший серйозний конфлікт у політичній сфері виник у 2005 р. і був пов'язаний із баченням ролі США в латиноамериканському регіоні. Запропонована Вашингтоном концепція створення міжамериканської зони вільної торгівлі передбачала зниження торговельних бар'єрів між Північною та Південною Америками. Проте низка латиноамериканських держав, зокрема Аргентина, Бразилія та особливо Венесуела, виступили проти цієї ініціативи. Причиною опору стало сприйняття проекту як спроби економічного підпорядкування

---

⁴⁶ Міщенко Н. Еволюція зовнішньополітичного курсу Аргентини в біполярний період. *Наукові записки інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського*. 2014. Т. 28. С. 493–503.

⁴⁷ Вакарчук К. В. Зовнішня політика Аргентини... С. 117.

регіону з боку США, що могло проявитися у наданні преференцій американським компаніям, домінуванні долара США як континентальної валюти, посиленні військово-консультативної присутності та потенційному розміщенні військових баз на території держав-учасниць⁴⁸.

Позиція Аргентини в цьому питанні була подвійною: з одного боку, держава не відкидала саму ідею створення зони вільної торгівлі, а з іншого — наполягала на перегляді умов її функціонування. Зокрема, Буенос-Айрес вимагав відмови від дискримінаційних положень щодо іноземних інвесторів, забезпечення рівного доступу до зовнішніх ринків та загального балансу інтересів між учасниками угоди. Запропонований Аргентиною та Бразилією так званий «полегшений» варіант домовленостей не знайшов підтримки з боку США, що фактично призвело до замороження переговорного процесу. Водночас Аргентина, поступово відновлюючи економічну самостійність і скорочуючи зовнішню заборгованість, почала активніше відстоювати власні геоекономічні інтереси, нерідко вступаючи в суперечність з позицією США⁴⁹.

У період 2005–2015 рр. відносини між двома державами характеризувалися хвилеподібною динамікою, поєднуючи фази обережного зближення з періодами охолодження. Так, у 2010 р. відбувся візит державного секретаря США Гіллари Клінтон до Аргентини, під час якого сторони домовилися про співпрацю не лише в торговельно-економічній, а й у гуманітарній сфері, а також було задекларовано готовність США сприяти мирному врегулюванню аргентинських претензій щодо Фолклендських островів. Водночас уже у 2011 р. відносини знову загострилися через інцидент із конфіскацією Аргентиною матеріалів, які перевозив американський літак. Того ж року США, використовуючи механізми міжнародних фінансових інституцій,

---

⁴⁸ Вакарчук К.В. Зовнішня політика країн Латинської Америки у другій половині ХХ ст.: навчально-методичний посібник. Одеса : Екологія. 2022. 64 с. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi84/0064381.pdf>

⁴⁹ Ткач О. І. Протидія країн Латинської Америки політиці США у перебудові системи відносин на світовому та регіональному рівнях. *Політологічний вісник*. 2014. Вип. 77. С. 452–460.

виступили проти надання Аргентині кредитів через Міжамериканський банк розвитку та Світовий банк. Додатковим сигналом напруженості стала відсутність Аргентини у маршруті латиноамериканського турне президента Барака Обами у 2011 р., що ще раз підкреслило неоднозначність двосторонніх відносин.

Певне поживалення у взаємодії між державами відбулося після обрання у 2015 р. президентом Аргентини Маурісіо Макрі, який прагнув відновити тісні зв'язки зі США, розглядаючи їх як потенційний інструмент подолання економічної стагнації. Символічним кроком стало відвідання Аргентини американським президентом Бараком Обамою у 2016 р. — перший такий візит за понад десятиліття. Однак подальшому поглибленню співпраці завадили політичні зміни у США, зокрема перемога Дональда Трампа, чия ізоляціоністська зовнішньополітична доктрина не передбачала активної взаємодії з Латинською Америкою як регіоном другорядної важливості. Внаслідок цього Аргентина була змушена знову розширити свої міжнародні контакти, активізувавши співпрацю з КНР.

Новий імпульс аргентино-американським відносинам надала перемога на президентських виборах 2023 р. Хав'єра Мілея, який задекларував чітко прозахідний курс і намір скоротити взаємодію з Росією, Китаєм та Бразилією на користь США. В умовах глобального поділу світу на Західний блок і держави Глобального Півдня, Вашингтон навряд чи може ігнорувати таку ініціативу, оскільки втрата потенційного союзника в регіоні становить стратегічний ризик⁵⁰. Водночас сучасні відносини між Аргентиною та США залишаються складними й багатофакторними, що зумовлює їх відносне віддалення, яке теоретично може бути подолане за умови перегляду підходів з обох сторін.

В економічному вимірі двостороння торгівля залишається вагомою, про що свідчать показники 2022 р.: імпорт американської продукції до Аргентини

---

⁵⁰ Argentina's Realignment with the United States: Milei's Reforms Gain Strategic Support. *Centre for strategic and international studies*. URL: <https://www.csis.org/analysis/argentinas-realignment-united-states-mileis-reforms-gain-strategic-support>

сягнув 10,3 млрд дол. США, тоді як експорт аргентинських товарів до США становив 6,6 млрд дол. США, що сформувало негативне сальдо торговельного балансу для Аргентини у розмірі 3,7 млрд дол. США⁵¹. Подібна ситуація не є новою, адже дефіцит зберігався і роком раніше. Причиною цього є структура аргентинського експорту, основу якого становить аграрна продукція — зернові культури, соєві боби, соєва олія, кукурудза тощо, яка легко замінюється або може бути вироблена безпосередньо у США, на відміну від високотехнологічної продукції американського походження.

Попри важливість американського ринку, США поступово втратили статус головного торговельного партнера Аргентини. Цю позицію нині займають Бразилія та Китай, обсяги торгівлі з якими становлять близько 16 млрд і 17,5 млрд дол. США відповідно⁵². Саме тому заяви Х. Мілея про можливу відмову від співпраці з цими державами на користь США слід розглядати радше як політичну риторику, ніж реалістичну економічну стратегію.

Загалом на початку XXI ст. аргентино-американські відносини набули рис взаємного дистанціювання порівняно з кінцем XX ст. Це було зумовлено як економічними труднощами та переорієнтацією Аргентини на нові ринки, так і трансформацією глобального міжнародного порядку, в межах якого держава дедалі активніше співпрацює з Китаєм і Бразилією. Попри високий рівень взаємозалежності та політичні декларації про зближення, відносини між Аргентиною та США залишаються нестабільними й циклічними, що дозволяє прогнозувати подальші коливання рівня двосторонньої співпраці в майбутньому.

Відносини між Аргентинською Республікою та Європейським Союзом мають також довгу історію, але саме початок XXI ст. ознаменувався їх значним поглибленням у кількох вимірах — політичному, економічному, науково-технічному та нормативно-правовому. Базовою рамковою угодою,

---

⁵¹ Argentina. *United States Trade Representative*. URL: <https://ustr.gov/countries-regions/americas/argentina>

⁵² Lavagna M. Argentine Foreign Trade Statistics. Preliminary data for 2022. *Informes técnicos*. 2023. Vol. 7. № 2. 20 с. URL: https://www.indec.gob.ar/uploads/informesdeprensa/i_argent_02_23EC82BFFB1E.pdf

що сформувала структуру цих відносин, став Рамковий торгівельно-економічний договір 1990 р., який почав механізми політичного діалогу, двосторонньої торгівлі та підтримки демократичних цінностей. З того часу співпраця перетворилася на стратегічний компонент зовнішньої політики Аргентини, що активно розвивається, в умовах глобальних перетворень XXI століття⁵³.

Початковою точкою аналізу двосторонніх відносин є характеристика торговельно-економічних показників і визначення місця ЄС у структурі аргентинської економіки. Статистичні дані за 2021 р. демонструють стабільно високий рівень товарообігу між сторонами: обсяг імпорту аргентинських товарів до Європейського Союзу становив близько 8,6 млрд євро, тоді як експорт європейської продукції до Аргентини досяг 8 млрд євро. Попри те що ці показники поступаються обсягам торгівлі з Китаєм або Бразилією, вони є порівнянними з рівнем економічних зв'язків Аргентини зі США, що дозволяє ЄС конкурувати за третє місце серед ключових торгівельних партнерів держави⁵⁴.

Структура взаємної торгівлі загалом відображає традиційний поділ ролей у світовій економіці. Аргентина, як і у відносинах із США, Китаєм, Індією переважно експортує сільськогосподарську продукцію. Європейський Союз, своєю чергою, постачає на аргентинський ринок продукцію з високою доданою вартістю, зокрема виробу машинобудування, приладобудування, автомобільну техніку та фармацевтичну продукцію.

Інституційною основою співпраці між Аргентиною та ЄС є розгалужена договірно-правова база. Ключовим документом у цьому контексті виступає Рамкова угода про економічне та торгівельне співробітництво, підписана у 1990 р., яка заклала фундамент для взаємодії сторін у сферах зовнішньої торгівлі, економіки, сільського господарства та промисловості. Саме ця угода стала відправною точкою для подальшого поглиблення двосторонніх контактів⁵⁵.

---

⁵³ Олійник Ю. Співробітництво ЄС ТА МЕРКОСУР... С. 132.

⁵⁴ La Unión Europea y Argentina. *Eeas europa*. 2022. URL: https://www.eeas.europa.eu/argentina/la-union-europea-y-argentina_es?s=190

⁵⁵ La Unión Europea y Argentina. *Eeas europa*...

Водночас співпраця Аргентини та Європейського Союзу не обмежується виключно економічною площиною. Значну роль відіграє соціальний вимір відносин. Держави – члени ЄС традиційно позиціюють себе як ліберальні, демократичні та соціально орієнтовані країни, що активно просувають відповідні цінності за межами Європи, у тому числі в Латинській Америці. Прикладом такої діяльності є ініціатива EUROSocial+, спрямована на зменшення соціальної нерівності, зміцнення демократичних інститутів і підвищення якості надання соціальних послуг населенню⁵⁶.

Крім того, Європейський Союз бере активну участь у підтримці соціальних реформ в Аргентині, зокрема у сферах інтеграції біженців і мігрантів, забезпечення гендерної рівності, розвитку громадянського суспільства та захисту прав людини. Значна увага приділяється також залученню громадських організацій до політичного процесу та реалізації соціально значущих проєктів. Для Аргентини така підтримка має особливу цінність, адже соціальна політика історично була одним із найбільш проблемних аспектів її державного розвитку.

Підсумовуючи, варто зазначити, що попри наявність можливих розбіжностей і структурних суперечностей, відносини між Аргентиною та Європейським Союзом посідають важливе місце у зовнішньополітичній стратегії аргентинської держави. Високий рівень економічного розвитку ЄС і його фінансовий потенціал створюють передумови для поглиблення взаємовигідної співпраці. Навіть якщо взаємодія Аргентини з окремими країнами – членами ЄС не завжди виглядає значною, сукупний обсяг товарообігу з Європейським Союзом є порівнянними із показниками співпраці зі США, що свідчить про стратегічний характер цих відносин, насамперед в економічній сфері.

У політичному вимірі Європейський Союз послідовно підтримує ліберально-демократичний курс Аргентини, що знаходить відображення у

---

⁵⁶ Argentina and the European Union work to achieve greater social cohesion and reduce inequality in the country. *Eurosocietal*. URL: <https://eurosocietal.eu/en/actualidad/argentina-y-la-union-europea-trabajan-para-lograr-mayor-cohesion-social-y-reducir-la-desigualdad-en-el-pais/>

численних соціальних і інституційних ініціативах. Для Аргентини як демократичної держави така підтримка має принципове значення, оскільки сприяє подоланню довготривалих соціальних проблем і створює умови для сталого розвитку, з яким країна намагається впоратися ще з початку ХХ століття.

3.2. Стратегічне партнерство із КНР

Одним із пріоритетів зовнішньої політики Аргентини на початку ХХІ століття стало поглиблення стратегічного партнерства з Китайською Народною Республікою (КНР). За останні два десятиліття ці відносини вийшли далеко за межі традиційної торгівлі та інвестицій та трансформувалися у всебічну довгострокову співпрацю, що охоплює економіку, фінанси, інфраструктуру, технології та політичний діалог. Наукові дослідження показують, що цей тип співробітництва характеризується високим ступенем сумісності національних економічних інтересів, практичністю та взаємодією структур економік двох країн.

Дипломатичні відносини між Аргентиною та Китаєм були встановлені ще у 1972 році, але лише у ХХІ столітті вони переросли у всебічне стратегічне партнерство. У 2014 році, під час візиту президента Китайської Народної Республіки до Буенос-Айресу, було офіційно оголошено про створення всеосяжного стратегічного партнерства, що ознаменувало новий етап у двосторонній співпраці та заклало основу для розширення політичного діалогу, торгівлі та спільних інфраструктурних проєктів⁵⁷.

Економічні та політичні чинники розвитку співпраці виразно проявилися у наступні роки: стабільне зростання торгівлі, розширення інвестиційної співпраці та синхронізація стратегічних ініціатив у рамках глобальних проєктів – зокрема, ініціативи Belt and Road Initiative (BRI). Приєднання Аргентини до цієї китайської глобальної ініціативи у 2022 році стало важливим етапом у взаємних

---

⁵⁷ Польовик Сергій. Інтереси Китаю в Латинській Америці...

відносинах, оскільки воно забезпечило нові механізми фінансування інфраструктурних проєктів, підтримки економічного зростання та поглиблення політичної координації⁵⁸.

Економічний складник стратегічного партнерства має велике значення. Китай став одним із найважливіших торгових партнерів Аргентини, особливо в агропромисловому секторі. У 2024 році товарообіг між Китаєм та Аргентиною становив понад 16,3 млрд доларів США, що, хоч і показало невелике зниження порівняно з попереднім роком, свідчить про стабільну глибину торгівельних відносин, попри економічні коливання в обох країнах.

Китай є одним з основних споживачів аргентинської сої, кукурудзи та іншої сільськогосподарської продукції, що не лише підтримує експортний сектор Аргентини, а й сприяє частковій диверсифікації закордонних ринків.

Крім того, у 2025 році було зафіксовано оновлення валютного механізму – угоду про валютну обмінну операцію на 5 млрд доларів між центральними банками Китаю та Аргентини, що дозволило Буенос-Айресу стабілізувати валютні резерви в умовах тиску на місцеву економіку. Ця фінансова угода не лише підтримала платіжний баланс аргентинської економіки, а й наголосила на стратегічній важливості КНР як фінансового партнера в періоди економічної невизначеності⁵⁹.

Проєкти в інфраструктурній та енергетичній сферах були обговорені в рамках стратегічних діалогів з економічного співробітництва та регулярно проводяться між двома країнами. Так, під час 5 стратегічного діалогу у 2022 р. сторони погодили низку пріоритетних проєктів, включаючи відновлення залізничної логістики, будівництво та модернізацію інфраструктурних об'єктів та розвиток фотоелектричних електростанцій, що має сприяти економічному відновленню Аргентини.

---

⁵⁸ Вакарчук К.В. Стратегічне партнерство Китаю з країнами Латинської Америки... С.10

⁵⁹ El Banco Central renovó U\$S 5.000 millones del swap con China por un año. *La Nueva*. URL:<https://www.lanueva.com/nota/2025-4-10-15-48-0-el-banco-central-renovo-u-s-5-000-millones-del-swap-con-china-por-un-ano>

Така співпраця демонструє прагнення обох країн не лише зміцнювати торгівлю, а й створювати довгострокову інфраструктурну платформу для економічного розвитку, особливо у сфері енергетики, транспорту та нових технологій.

Крім економічних та інфраструктурних аспектів, велика увага у стратегічному партнерстві приділяється політичній підтримці ключових інтересів кожної з сторін. Так, під час зустрічей на високому рівні у 2026 р. на Мюнхенській конференції з безпеки представники країн відзначали взаємну повагу до суверенітету, готовність підтримувати позиції один одного з важливих міжнародних питань та сприяти добробуту народів обох держав. Китай підтвердив прихильність до принципу нерозширення конфліктів та відсутності геополітичного суперництва у двосторонніх відносинах, а Аргентина, своєю чергою, підтвердила незмінність своєї політики єдиного Китаю⁶⁰.

Цей політичний компонент дозволяє стратегічному партнерству не лише витримувати тиск зовнішніх факторів (наприклад, пропозиції третіх держав щодо зміни зовнішніх орієнтирів), але й формувати передбачуване поле для довгострокової взаємодії, яка є важливою складовою зовнішньої політики Аргентини в умовах регіональної конкуренції та глобальної невизначеності.

У 2025-2026 роках співпраця з Китаєм залишається стабільною та динамічною, хоча й має окремі коливання, пов'язані з внутрішньоекономічними викликами Аргентини. Аргентинські високопосадовці, включаючи міністра закордонних справ Діану Мондіно, у 2024–2025 роках, підтвердили готовність продовжувати поглиблювати співпрацю з Китаєм, зокрема у сферах транспорту, сільського господарства, видобутку корисних копалин та енергетики — економічних галузей.

Стратегічне партнерство між Аргентиною та КНР – це широка, багаторівнева та динамічна модель двосторонніх відносин, що включає

---

⁶⁰ China, Argentina pledge mutual support on core interests, deeper economic cooperation. *Chinadaily*. URL: <https://ex.chinadaily.com.cn/exchange/partners/70/rss/channel/www/columns/y38633/stories/WS698fda26a310d6866eb39468.html>

економічне партнерство, політичну координацію, технологічну співпрацю та фінансові механізми. Воно пов'язане із взаємною економічною доповнюваністю та прагненням до стабільного розвитку та має стратегічне значення для зовнішньої політики Буенос-Айреса в умовах глобальних трансформацій.

3.3. Відносини із країнами-сусідами та участь у регіональних інтеграційних об'єднаннях

Аргентина межує з такими країнами, як Бразилія, Чилі, Парагвай, Уругвай та Болівія. Кожен з цих сусідів має свою специфіку відносин з Аргентиною, яка сформувалася під впливом історичних, економічних та політичних факторів.

Бразилія є ключовим стратегічним партнером. Взаємодія з Бразилією включає широкий спектр співпраці: від економічної інтеграції в рамках МЕРКОСУР до обміну інформацією в енергетичному та транспортному секторах. Згідно з дослідженнями економічного співробітництва, у 2024 році аргентинсько-бразильський торгівельний оборот перевищив 30 мільярдів доларів США, і Бразилія залишається найбільшим торгівельним партнером Аргентини⁶¹. Така тісна економічна взаємодія стала можливою в результаті спільного інтеграційного процесу, закріпленого двосторонніми угодами про вільну торгівлю ще в 1990-х роках, та подальшого розвитку спільних виробничих ланцюгів⁶².

Питання енергетичної безпеки також відіграє важливу роль у відносинах між Буенос-Айресом та Бразилією. Спільні проекти, зокрема в галузі гідроенергетики та електричних мереж, дозволили створити більш стабільні механізми енергопостачання, що є критично важливим для обох економік⁶³.

---

⁶¹ Brasil (BRA) and Argentina (ARG) Trade. *Observatorio de Complejidad Económica*. URL: <https://oec.world/es/profile/bilateral-country/bra/partner/arg>

⁶² Бесараб Т. Вплив політико-інституційних опор інтеграційних об'єднань... С. 127.

⁶³ Dulcich F. Potential impacts of the Mercosur-EU agreement on the automotive value chains in Brazil and Argentina. *Economia e sociedade*. 2023. Vol. 32. № 1. P. 135–162. URL: <https://doi.org/10.1590/1982-3533.2023v32n1art06>

Відносини з Чилі є ще одним важливим компонентом регіональної політики Аргентини. Оскільки Чилі має вихід до Тихого океану, співпраця між країнами включає питання логістики, транспорту та транскордонної торгівлі. У 2025 році було підписано двосторонню рамкову угоду про спрощення транскордонних процедур, що сприяє підвищенню ефективності вантажних перевезень та розвитку спільних логістичних коридорів⁶⁴.

Парагвай та Уругвай є традиційними партнерами в рамках МЕРКОСУР. Аргентина підтримує з ними гармонійні, значною мірою безконфліктні відносини, які включають координацію економічної політики, співпрацю в галузі транспорту та спільні інфраструктурні ініціативи. Зокрема, у 2023 році було підписано спільний проєкт розвитку міждержавної автомагістралі, яка з'єднає ключові логістичні вузли в межах трьох країн і має підвищити мобільність товарів у регіоні.

Відносини з Болівією в основному зосереджені на соціально-економічній співпраці, зокрема в галузі енергетики та сільського господарства. У 2022 році сторони уклали угоду про постачання природного газу на пільгових умовах, що стало важливим прикладом регіональної солідарності в умовах енергетичної невизначеності.

Прикладом великої інтеграційної групи, в якій Аргентина відіграє провідну роль, є МЕРКОСУР. Заснований у 1991 році з метою створення спільного ринку між Аргентиною, Бразилією, Парагваєм та Уругваєм, МЕРКОСУР став ключовою платформою для економічного співробітництва, політичної координації та регіональної солідарності. У рамках цього блоку держави-члени поступово працювали над поетапною лібералізацією торгівлі, гармонізацією тарифної політики та розвитком спільних інститутів, таких як Рада спільного ринку⁶⁵.

---

⁶⁴ ОЕСР: Латиноамериканський економічний огляд 2021: спільна робота для кращого відновлення. *OECD Publishing*. 2021. С. 244-246. URL: <https://doi.org/10.1787/5fedabe5-en>

⁶⁵ Угоди про міжнародну співпрацю. Міжнародна співпраця в МЕРКОСУР. *Офіційний сайт МЕРКОСУР*. URL: <https://www.mercosur.int/temas/cooperacion-en-el-mercosur/>

Формування та розвиток МЕРКОСУР у XXI столітті характеризується рядом важливих етапів:

- Поглиблення економічної інтеграції (2005–2010 рр.) – модернізація митних режимів та початок гармонізації макроекономічної політики у державах-членах.

- Розширення політичного діалогу (2010–2015 рр.) – включаючи роботу блоку із зовнішньої політики, безпеки та соціальної координації.

- Переговори про угоду про асоціацію з Європейським союзом (2010–2026 рр.) є одним із найстаріших і найскладніших регіональних процесів укладання угод у світі, здатним радикально змінити економічний ландшафт Латинської Америки.

Аналітики наголошують, що Аргентина використовує МЕРКОСУР не лише як економічну платформу, а й як політичний механізм для підвищення свого впливу на міжнародних переговорах, оскільки є однією з найвпливовіших економік блоку. МЕРКОСУР відображає прагнення держав-членів до формування єдиного голосу на світових форумах, що дозволяє «периферійним» державам краще просувати свої інтереси у глобальних питаннях. Це важливий компонент зовнішньої політики Аргентини, особливо у питаннях торгівлі, зміни клімату та регіональної безпеки.

Окрім МЕРКОСУРУ, Аргентина є активним учасником Латиноамериканської інтеграційної асоціації, метою якої є поглиблення економічних зв'язків між країнами Латинської Америки шляхом створення зон вільної торгівлі та гармонізації торгової політики. ALADI стала платформою для укладання низки двосторонніх та багатосторонніх торгових угод, які розширюють експортні можливості аргентинських товарів за межі регіону.

На початку 2020-х років регіональні інтеграційні об'єднання зазнали нових випробувань, зокрема через пандемію COVID-19, економічні потрясіння та політичні розбіжності між державами. Це вплинуло на темпи реалізації деяких інтеграційних проєктів, проте наголосило на важливості регіональної солідарності в кризових ситуаціях. Аргентина як одна з ключових країн регіону

виступала за координацію медичних, гуманітарних та логістичних зусиль у МЕРКОСУР, що включало узгодження протоколів переміщення товарів та працівників під час карантинних обмежень⁶⁶.

У 2024 році було створено Регіональний координаційний центр з реагування на надзвичайні ситуації в Південній Америці у рамках співпраці МЕРКОСУР, спрямований на підвищення оперативності та ефективності реагування на загальні виклики (наприклад, природні катастрофи, епідемії та гуманітарні кризи). Така ініціатива стала важливим кроком щодо зміцнення не лише економічного, а й соціального виміру інтеграційної політики.

Регіональна інтеграція має для Аргентини не лише економічне, а й політичне, стратегічне та безпечне значення. Участь у МЕРКОСУР та ALADI дозволяє країні: координувати торгові політики, що підвищує експортну спроможність аргентинських виробників; посилювати позиції на міжнародних майданчиках, виступаючи у складі регіональних блоків; спільно вирішувати кризові ситуації, що позитивно впливає на стабільність регіону; розвивати інфраструктурні проекти, створені задля забезпечення транскордонних зв'язків.

Отже, відносини Аргентини з країнами-сусідами та її участь у регіональних інтеграційних об'єднаннях становлять комплексний та стратегічно важливий компонент зовнішньої політики у першій чверті 21 ст. Завдяки тісній співпраці з сусідніми державами, особливо Бразилією, Аргентина зміцнила свою економічну, політичну та гуманітарну позицію у регіоні. Платформи інтеграції, зокрема МЕРКОСУР та ALADI, виступають засобами координації економічної політики, політичного діалогу та спільного реагування на виклики сучасності.

3.4. Україна у зовнішній політиці Аргентини

Аргентина стала першою державою Латинської Америки, яка офіційно визнала незалежність України у 1991 році. Водночас історія взаємин між

---

⁶⁶ ОЕСР: Латиноамериканський економічний огляд...

двома країнами має значно глибші корені, адже ще у 1921 році Аргентина визнала Українську Народну Республіку, що заклало підґрунтя для подальшого розвитку двосторонніх контактів. Важливим етапом у сучасних українсько-аргентинських відносинах стало підписання у листопаді 2020 року міжурядових угод про запровадження безвізового режиму, що позитивно вплинуло на активізацію економічної, культурної та туристичної співпраці⁶⁷. Станом на кінець 2022 року між Україною та Аргентиною діяло понад 50 двосторонніх угод різного рівня та спрямування, що свідчить про наявність розгалуженої договірно-правової бази співробітництва⁶⁸.

Попри те, що Україна не входить до числа ключових економічних партнерів Аргентини й не займає вагомій частки в її зовнішньоекономічних зв'язках, торгівельно-економічна взаємодія між цими державами має потенціал для позитивного впливу на економіки обох сторін. Це зумовлено можливостями диверсифікації ринків збуту, доступу до ресурсів, технологічного обміну, реалізації спільних інвестиційних проєктів і розвитку кооперації між підприємствами⁶⁹.

Важливим напрямом двосторонніх відносин є міжрегіональне співробітництво. У 2019 році було укладено п'ять угод про співпрацю між регіонами України та провінціями Аргентини, зокрема між Львівською областю та провінцією Кордова, Харківською областю і провінцією Буенос-Айрес, Тернопільською областю та провінцією Місьйонес, Волинською областю та провінцією Чако. Окрім цього, було підписано угоду про

---

⁶⁷ Argentina. *Internet Encyclopedia of Ukraine*. URL: <https://www.encyclopediaofukraine.com/display.asp?linkpath=pages%5CA%5CR%5CArgentina.htm>

⁶⁸ Договірно-правова база між Україною та Аргентиною. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/ukrayina-ta-argentina/338-dogovirno-pravova-baza-mizh-ukrajinoju-ta-argentinoju>

⁶⁹ Мельниченко О. В. Потенціал та формати розвитку торгівельно-економічних відносин України та країн латинської Америки. *Інноваційні проєкти для економічного відродження та конкурентного розвитку України: збірник доповідей 91-ї щорічної студентської наукової конференції* С. 192-194 URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7dc9c512-964d-4214-88cd-9d598c70cb79/content#page=192>

встановлення дружніх зв'язків між містами Київ і Буенос-Айрес, що сприяє розвитку гуманітарних і культурних контактів⁷⁰.

З метою активізації ділової співпраці та координації економічних ініціатив було створено аргентинсько-українську торгівельно-промислову палату та аргентинсько-українську асоціацію ділового партнерства. Основними завданнями цих інституцій є пошук потенційних партнерів, встановлення прямих контактів між компаніями двох країн, організація виставкових заходів і сприяння участі підприємств у тендерах. Діяльність зазначених організацій спрямована на поглиблення торгівельно-економічних зв'язків і розвиток практичного співробітництва між бізнес-структурами України та Аргентини.

Значну роль у двосторонніх відносинах відіграє українська діаспора в Аргентині. За даними Посольства Аргентини в Києві, українська громада цієї країни є сьомою за чисельністю у світі та налічує близько 450 тис. осіб⁷¹.

Унаслідок внутрішніх міграцій українці сьогодні проживають практично в усіх провінціях Аргентини, найбільші громади зосереджені в Буенос-Айресі та прилеглих містах (Ла-Плата, Беріссо, Вероніка, Пунта-Індіо), провінції Місьйонес (Апостолес, Обера, Посадас, Леандро-Алем, Лас-Тунас), Чако (Саенс-Пенья, Вілья-Анхела, Лас-Бреньяс, Сан-Бернардо) та Мендоса (Боуен, Ла-Ескандинава, Колонія-Руса). Менші українські осередки існують у провінціях Формоза, Ріо-Негро, Кордова, Санта-Фе та інших регіонах.

Культурне співробітництво між Україною та Аргентиною характеризується високою активністю та значною мірою підтримується чисельною українською громадою. Аргентинське суспільство виявляє зацікавленість в українській історії, традиціях і культурі, що знаходить відображення у проведенні щороку близько 70 культурних та освітніх заходів у Буенос-Айресі. Важливу роль у цьому процесі відіграє державна програма

---

⁷⁰ Договірні-правова база між Україною та Аргентиною...

⁷¹ Українці в Аргентині. Посольство України в Аргентинській Республіці. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobitnictvo/ukrayina-ta-argentina/343-ukrajinci-v-argentini>

України, спрямована на формування позитивного міжнародного іміджу держави та підтримку зв'язків із закордонними українцями⁷².

Політика Аргентини щодо російсько-українського конфлікту характеризується багатовекторністю та прагненням до збереження балансу у міжнародних відносинах. Хоча Росія не є одним із ключових торговельних партнерів Аргентини, вона залишається важливим ринком збуту аргентинської продукції та п'ятим за обсягами постачальником добрив. Підтримка України з боку Аргентини мала епізодичний характер, а під час голосувань на міжнародних майданчиках країна часто утримувалася. Водночас після початку повномасштабної агресії Росії Аргентина офіційно засудила вторгнення та закликала до припинення бойових дій. Попри критику ефективності санкційної політики, аргентинські політичні еліти загалом визнають неприйнятність збройної агресії, намагаючись при цьому зберігати нейтральну позицію⁷³.

Президентські вибори, що відбулися в Аргентині 19 листопада 2023 року, можуть стати важливою віхою у зміні внутрішньо- та зовнішньополітичного курсу країни. Обрання Хав'єра Мілея, попри його радикальну риторичку, потенційно свідчить про перегляд зовнішньополітичних пріоритетів Аргентини. Його публічна підтримка України та засудження російської агресії дозволяють припустити можливе посилення аргентинської позиції на підтримку українського суверенітету на міжнародній арені. Це може проявитися у більш активній дипломатичній діяльності, гуманітарній підтримці та участі у спільних міжнародних ініціативах. Водночас, як слушно зауважив віцепрезидент Світового конгресу українців у Південній та

---

⁷² Культурно-гуманітарне співробітництво між Україною та Аргентинською Республікою. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/ukrayina-ta-argentina/342-kulyturno-gumanitarne-spivrobotnictvo-mizh-ukrajinoju-ta-argentinoju>

⁷³ Duchenko D. Key features of bilateral relations with Ukraine, mutual perception and cultural sphere of the Argentine Republic. *Strengthening the Analytical Capabilities of the Foreign Policy Decision-Making with the Civil Society*. 12 с. URL: https://analytics.intsecurity.org/wp-content/uploads/2023/01/Eng_CIS_12_Argentina.pdf

Центральній Америці Хорхе Данилишин, реальні наслідки обрання нового президента для України стануть зрозумілими лише після формування зовнішньополітичної команди та практичних кроків нової адміністрації⁷⁴.

Останніми роками політичні контакти між Україною та Аргентиною значно активізувалися. Так, у січні 2025 р. Президент України Володимир Зеленський зустрівся з Президентом Аргентини Хав'єром Мілеєм у Давосі, де подякував аргентинській стороні за підтримку України у боротьбі проти російської агресії та обговорив шляхи координації зусиль щодо мирного врегулювання конфліктів та відновлення миру. Така зміна стилю взаємодії свідчить про зростання ролі двостороннього політичного діалогу, який виходить за межі формальних дипломатичних контактів і перетворюється на формат стратегічних консультацій⁷⁵.

У серпні 2025 р. відбулася телефонна розмова між лідерами обох країн, де вони обговорили можливість поновлення формату політичних консультацій між міністерствами закордонних справ, торгівлею, технологіями, аграрним сектором та іншими напрямками поглиблення співробітництва. Зеленський висловив зацікавленість у вивченні аргентинського досвіду реформ, що свідчить про рівень взаємної поваги та готовності до національного обміну практиками⁷⁶.

Ці політичні контакти є важливим елементом побудови довірчих відносин між державами та основою конкретних практичних форматів співробітництва.

Проведений аналіз дозволяє дійти висновку, що українсько-аргентинські відносини мають глибоке історичне підґрунтя та комплексний характер, який охоплює політичну, економічну, соціальну, гуманітарну й культурну сфери.

---

⁷⁴ Argentina's presidential election: unraveling implications for Ukraine...

⁷⁵ Davos Power Hour: Zelensky's High-Stakes Talks for Ukraine. *KyivPost*. URL: <https://www.kyivpost.com/post/45951>

⁷⁶ Президент України. Президенти України та Аргентини обговорили ситуацію в дипломатії. URL: <https://www.president.gov.ua/en/news/prezidenti-ukrayini-ta-argentini-obgovorili-situaciyu-v-dipl-99577>

Ранні акти визнання української державності з боку Аргентини, зокрема визнання Української Народної Республіки та незалежності України у 1991 році, сформували міцну основу для подальшого розвитку двосторонніх зв'язків, що зберігають актуальність і в сучасних умовах трансформації міжнародної системи.

Економічна частина співробітництва між Україною та Аргентиною, хоча й не має визначального значення для зовнішньоекономічної стратегії обох держав, характеризується наявністю стабільної торговельної взаємодії та потенціалу для її розширення. Динаміка товарообігу свідчить про асиметричність торгівельного балансу, однак водночас демонструє можливості для диверсифікації експорту, розвитку технологічного обміну та реалізації спільних інвестиційних проєктів. За умови активізації міждержавного діалогу та підтримки бізнес-ініціатив економічні зв'язки можуть набути більш стратегічного характеру.

Важливою особливістю українсько-аргентинських відносин є міжрегіональне співробітництво, яке виступає ефективним інструментом децентралізованої дипломатії та сприяє розвитку практичних форм взаємодії між територіальними одиницями обох держав. Підписані угоди між областями України та провінціями Аргентини, а також встановлення партнерських зв'язків між містами створюють умови для розширення економічних, культурних та освітніх контактів на місцевому рівні, що позитивно впливає на загальну динаміку двосторонніх відносин⁷⁷.

Окреме місце у структурі співпраці посідає діяльність української діаспори в Аргентині, яка є однією з найбільших у світі та відіграє роль важливого соціокультурного й комунікаційного мосту між державами. Українська громада сприяє збереженню національної ідентичності, популяризації української культури та формуванню позитивного іміджу

---

⁷⁷ Мікусінскі О. Українсько-аргентинське партнерство: круговерть дивовижних людей і блискучих можливостей. *Україна дипломатична*. 2021. № 22. С. 363-376.

України в аргентинському суспільстві. Культурні та освітні заходи, що регулярно проводяться за участю української громади, слугують ефективним інструментом гуманітарної дипломатії та поглиблення взаєморозуміння між народами.

Політичний вимір українсько-аргентинських відносин характеризується прагненням Аргентини зберігати багатовекторність і баланс у міжнародних відносинах, що зумовлює обережну позицію країни щодо російсько-українського конфлікту. Водночас офіційне засудження збройної агресії Росії проти України та підтримка принципів суверенітету й територіальної цілісності держав засвідчують наявність спільних ціннісних орієнтирів. Подальша еволюція позиції Аргентини значною мірою залежатиме від внутрішньополітичних процесів, економічної ситуації та змін у зовнішньополітичних пріоритетах держави.

Обрання нового президента Аргентини у 2023 році відкриває можливості для перегляду підходів до міжнародної політики, зокрема й у контексті українського питання. Заявлена підтримка України та критичне ставлення до російської агресії можуть стати підґрунтям для активізації співпраці на міжнародних майданчиках, однак реальні наслідки цих змін визначатимуться практичними кроками нової влади та здатністю країни поєднати ідеологічні декларації з економічними інтересами⁷⁸.

Отже, українсько-аргентинські відносини на сучасному етапі перебувають у стані помірної стабільності з наявним потенціалом для поглиблення співпраці. Подальший розвиток двостороннього партнерства можливий за умови посилення економічної взаємодії, розширення міжрегіональних ініціатив, підтримки гуманітарних і культурних проєктів та більш активної політичної координації. У цьому контексті Аргентина може розглядатися Україною як перспективний, хоча й не ключовий, партнер у

---

⁷⁸ Фечко І. Латиноамериканська підтримка: як Аргентина змінює свою позицію щодо України. *Український тиждень*. URL: <https://tyzhden.ua/latynoamerykanska-pidtrymka-iaak-arhentya-zminiue-svoiu-pozytsiiu-shchodo-ukrainy/>

Латинській Америці, здатний сприяти зміцненню міжнародних позицій України та розширенню її присутності в регіоні.

ВИСНОВКИ

Аналіз стану наукової розробки проблематики зовнішньої політики Аргентинської Республіки засвідчує наявність значного, проте фрагментарного масиву наукових досліджень, що формувався під впливом еволюції міжнародних відносин кінця XX – початку XXI століття.

У працях українських та закордонних дослідників домінує інтерес до окремих аспектів аргентинської зовнішньої політики, зокрема взаємодії з провідними світовими центрами сили, регіональної інтеграції в межах Латинської Америки та участі країни в глобальних міжнародних інституціях. Водночас комплексні дослідження, які б системно поєднували політичні,

економічні та гуманітарні виміри зовнішньої діяльності Аргентини, залишаються відносно нечисленими.

Джерельна база дослідження охоплює офіційні документи міжнародних організацій, матеріали урядових структур Аргентини, статистичні звіти міжнародних фінансових інституцій, аналітичні доповіді дослідницьких центрів, а також наукові публікації провідних фахівців у сфері міжнародних відносин. Поєднання нормативно-правових джерел із науковими інтерпретаціями та емпіричними даними дозволило не лише відтворити логіку зовнішньополітичних рішень аргентинської держави, але й оцінити їхні довгострокові наслідки. Таким чином, проведений огляд наукової літератури та джерел засвідчує достатню базу для здійснення ґрунтовного аналізу обраної проблематики, водночас підкреслюючи потребу в подальших дослідженнях, спрямованих на синтез наявних підходів і поглиблення розуміння місця Аргентини в сучасній системі міжнародних відносин.

Зовнішня політика Аргентини у XXI столітті формується під впливом як внутрішніх соціально-економічних трансформацій, так і змін у глобальній системі міжнародних відносин. Характерною рисою цього періоду є прагнення держави поєднати захист національних інтересів із гнучкою адаптацією до багатополярного світу. Аргентина послідовно намагається уникати жорсткої прив'язаності до одного геополітичного центру сили, обираючи модель ситуативного партнерства та вибіркової взаємодії. Водночас зовнішньополітичний курс країни зазнавав істотних коливань залежно від політичної орієнтації урядів. Періоди активної інтеграції у західні політичні та економічні структури змінювалися фазами дистанціювання та пошуку альтернативних партнерів серед держав Глобального Півдня. Така мінливість свідчить про відсутність усталеної довгострокової стратегії, але водночас демонструє прагматичний характер аргентинської дипломатії, зорієнтованої на поточні виклики та можливості.

У ході дослідження було з'ясовано, що економічний фактор відіграє визначальну роль у формуванні зовнішньополітичного курсу Аргентини.

Залежність від зовнішніх ринків, фінансових інституцій та коливань світової економіки значною мірою обумовлює пріоритети аргентинської дипломатії. Економічна криза 2001 року та її наслідки істотно вплинули на економічну політику держави, що, у свою чергу, відобразилося на зміні зовнішньополітичних орієнтирів і посиленні прагнення до диверсифікації міжнародних партнерств.

Дослідження двосторонніх відносин Аргентини зі Сполученими Штатами Америки дало змогу встановити їхній нестабільний, хвилеподібний характер у XXI столітті. Взаємини між державами змінювалися залежно від політичних курсів керівництва обох країн, що свідчить про поєднання прагматичних інтересів з ідеологічними розбіжностями. Водночас спостерігається тенденція до поступового зменшення домінуючої ролі США у зовнішньополітичній стратегії Аргентини.

Важливим результатом дослідження є виявлення зростаючого значення альтернативних зовнішньополітичних партнерів, зокрема Китайської Народної Республіки. Посилення співпраці з іншими державами свідчить про прагнення Аргентини до багатовекторної зовнішньої політики, спрямованої на балансування між провідними центрами сили та зменшення односторонньої залежності від традиційних партнерів.

Загалом проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що зовнішня політика Аргентини у XXI столітті характеризується динамічністю, адаптивністю та прагненням до стратегічної автономії. Вона формується на перетині внутрішніх соціально-економічних викликів і зовнішніх геополітичних процесів, що зумовлює її суперечливий, але водночас прагматичний характер. Подальше вивчення зовнішньополітичної діяльності Аргентини є перспективним напрямом наукових досліджень, зважаючи на зростаючу роль Латинської Америки у сучасній системі міжнародних відносин.

Взаємини з Україною, що охоплюють економічну, технологічну та гуманітарну сфери, демонструють прагнення Аргентини бути активним

глобальним партнером та одночасно підтримувати стратегічно важливі двосторонні відносини за межами Латинської Америки.

Загалом зовнішньополітична стратегія Аргентини у XXI столітті є комплексною, багатовимірною та гнучкою, що дозволяє їй ефективно реагувати на зміни у світовій системі, використовуючи економічні, політичні та регіональні інструменти для зміцнення своїх позицій у глобальному середовищі. Механізми, розроблені та реалізовані Аргентиною для підтримки стратегічного партнерства з провідними державами та інтеграційними блоками, можуть бути основою для подальших наукових досліджень та практичних рекомендацій у сфері міжнародних відносин, а також розвитку українсько-аргентинського співробітництва в сучасних умовах глобалізації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Бесараб Т. Вплив політико-інституційних опор інтеграційних об'єднань Латинської Америки. *Вісник Львівського університету. Серія «Міжнародні відносини»*. Вип. 37. С. 124–136. URL: <https://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/intrel/article/view/185/192>
2. Богданова Т. Латиноамериканська політика адміністрації Д. Трампа (2017-2018 рр.). *Емінак*. 2018. № 2 (22). Т. 2. С. 91–96.
3. Богданова Т. Латиноамериканський популізм: сучасний вимір. *Acta de Historia & Politica: Saeculum XXI*. 2024. № 08. С. 150–158. URL: <https://doi.org/10.26693/ahpsxxi2024.08.150>

4. Бредіхін А.В. Неоперонізм і фінансово-економічна криза в Аргентині (2001-2003 рр.) *Донецький національний університет*. URL: http://iai.donetsk.ua/u/iai/dtp/CONF/1_2005/articles/stat23.html
5. Булик М. В., Гільченко О. Л., Константинова Ю. В. Зовнішня політика країн Латинської Америки : навч. посіб. / за ред. Н. В. Гаврилова. Маріуполь : МДУ, 2020. 397 с.
6. Вакарчук К. В. Зовнішня політика Аргентини у постбіполярний період. *Вісник Одеського національного університету. Соціологія і політичні науки*. 2018. Т. 23, №2(31). С.115–127. URL: [https://doi.org/10.18524/2304-1439.2018.2\(31\).144316](https://doi.org/10.18524/2304-1439.2018.2(31).144316)
7. Вакарчук К.В. Зовнішня політика країн Латинської Америки у другій половині ХХ ст. : навчально-методичний посібник. Одеса : Екологія. 2022. 64 с. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi84/0064381.pdf>
8. Вакарчук К. В. Відносини між ЄС та Бразилією, Аргентиною, Мексикою: економіко-політичний контекст. *Американська історія та політика* : наук. журнал. 2022 № 14. С. 74–82. URL: <http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/34514/1/74-82.pdf>
9. Вакарчук К.В. Стратегічне партнерство Китаю з країнами Латинської Америки: Бразилія, Аргентина, Венесуела. *Міжнародні та політичні дослідження*. 2019. №32. С. 27–37. URL: <https://doi.org/10.18524/2304-1439.2019.32.175562>
10. Видобора В. В. Економічне зростання нових індустріальних країн латинської америки: ключові тенденції. *Актуальні проблеми соціально-економічного розвитку в контексті євроінтеграції України*. 2023. URL: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-323-4-7> (дата звернення 19.03.2026)
11. Гончарук-Чолач Т., Чигур Р., Ковтун І. Аргентина в турбулентному повороті: політичний виклик нової доби. *Grani*. 2025. Т. 28. № 1. С. 146 URL: <https://doi.org/10.15421/172518>
12. Грищенко Є. С., Скоробогатова Н. Є. Теоретичні аспекти визначення сутності міжнародної економічної інтеграції. *Економічний аналіз*. 2016. С.

- 16–21. URL: <https://api.dspace.wunu.edu.ua/api/core/bitstreams/aedc210-649d-4681-8a31-856e446e12a6/content>
13. Денисюк, О. В. Порівняльний аналіз зовнішньоекономічних позицій Аргентини та Бразилії. *Науковий журнал: економіка: реалії часу*. 2022. С. 72–85. URL: <https://economics.net.ua/files/archive/2022/No6/72.pdf>
14. Договірно-правова база між Україною та Аргентиною. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/ukrayina-ta-argentina/338-dogovirno-pravova-baza-mizh-ukrajinoju-ta-argentinoju> (дата звернення: 19.03.2026)
15. Дрималовська Х. В., Атамчук, К. В. Міжнародні взаємовідносини України та Аргентини. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2024. С. 48–52. URL: http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/50_2024ua/10.pdf
16. Кононенко С. В. Теоретичні передумови розуміння сучасної багатополлярності. *Політичний менеджмент*. 2013. № 59. С. 145–153. URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/kononenko_teoretychni.pdf
17. Константинова. Ю. Латиноамериканський вектор зовнішньої політики України. *Тенденції розвитку сучасної системи міжнародних відносин та світового політичного процесу: збірник матеріалів Дев'ятої Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції*. 2020 С. 46–51. URL: https://repository.mu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/2780/1/tendentsii_2020.pdf#page=45
18. Культурно-гуманітарне співробітництво між Україною та Аргентинською Республікою. Посольство України в Аргентинській Республіці. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/ukrayina-ta-argentina/342-kulyturno-gumanitarne-spivrobotnictvo-mizh-ukrajinoju-ta-argentinoju> (дата звернення: 19.03.2026)
19. Левковець Н. В. Латиноамериканський вектор зовнішньої політики України (Бразилія, Мексика, Аргентина). *Наукові записки студентів та*

- аспірантів*. Серія «Міжнародні відносини». 2020. Вип. 5. С. 196–204. URL: <https://eprints.oa.edu.ua/id/eprint/8280/1/23.pdf>
20. Мамикіна М. О. Зміна зовнішньополітичних векторів Аргентини при президентові М. Макрі. *Тенденції розвитку сучасної системи міжнародних відносин та світового політичного процесу: збірник матеріалів Шостої Інтернет-конференції*. 2016 р. / за ред. К.В. Балабанова. Маріуполь: МДУ. 2016. С. 73–75. URL: [Microsoft Word - konf_TMVSPP_2016.doc](#)
21. Мартинюк В. Політика багатовекторності: коли та за яких умов вона працює? Український інститут майбутнього. URL: <https://uifuture.org/statti/polityka-bagatovektornosti/> (дата звернення: 24.04.2026)
22. Мельниченко О. В. Потенціал та формати розвитку торговельно-економічних відносин України та країн латинської Америки. *Інноваційні проекти для економічного відродження та конкурентного розвитку України: збірник доповідей 91-ї щорічної студентської наукової конференції*. С. 192-194 URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7dc9c512-964d-4214-88cd-9d598c70cb79/content#page=192>
23. Мікусінскі О. Українсько-аргентинське партнерство: круговерть дивовижних людей і блискучих можливостей. *Україна дипломатична*. 2021. № 22. С. 363-376.
24. Міністерство закордонних справ Аргентинської Республіки. Офіційний сайт. URL: <https://www.cancilleria.gob.ar/en/foreign-policy/international-security> (дата звернення: 10.04.2026)
25. Міщенко Н. Еволюція зовнішньополітичного курсу Аргентини в біполярний період. *Наукові записки інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського*. 2014. Т. 28. С. 493–503.
26. Мураль А. Транснаціональні загрози інтересам Аргентини. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*. Міжнародні відносини. 2014. С. 123-127. URL: file:///C:/Users/Aleksandr/Downloads/Nvnum_2014_14_23.pdf

27. Ніколаєв Ю. Зовнішньоекономічні позиції Аргентини та Бразилії: порівняльний аналіз. *Наука і техніка сьогодні*. 2023. № 11(25). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-11\(25\)-324-336](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-11(25)-324-336) (дата звернення: 17.03.2026).
28. ОЕСР: Латиноамериканський економічний огляд 2021: спільна робота для кращого відновлення. OECD Publishing. 2021. С. 244-246. URL: <https://doi.org/10.1787/5fedabe5-en>
29. Олійник Ю. Співробітництво ЄС ТА МЕРКОСУР як приклад для подальшої інтеграції України. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. 2015. № 27. С. 129-135. URL: file:///C:/Users/Aleksandr/Downloads/Unir_2015_27_22.pdf
30. Організація Американських держав. Міністерство закордонних справ України. URL: <https://mfa.gov.ua/mizhnarodni-vidnosini/organizaciya-amerikanskih-derzhav> (дата звернення: 19.03.2026)
31. Особливості зовнішньої політики Аргентини у XXI сторіччі. Adastra. URL: <https://adastra.org.ua/blog/osoblivosti-zovnishnoyi-politiki-argentini-u-hhi-storichchi> (дата звернення: 15.03.2026)
32. Польовик Сергій. Інтереси Китаю в Латинській Америці. Незалежний аналітичний центр геополітичних досліджень «Борисфен Інтел». 2018. URL: http://bintel.com.ua/uk/article/06_04_latin/ (дата звернення: 27.04.2026)
33. Порочне коло Аргентини: між дефолтами та популізмом. Adastra. URL: <https://adastra.org.ua/blog/porochne-kolo-argentini-mizh-defoltami-ta-populizmom> (дата звернення: 17.04.2026)
34. Президенти України та Аргентини обговорили ситуацію в дипломатії. Президент України. URL: <https://www.president.gov.ua/en/news/prezidenti-ukrayini-ta-argentini-obgovorili-situaciyu-v-dipl-99577> (дата звернення: 15.04.2026).
35. Ткач О. І. Протидія країн Латинської Америки політиці США у перебудові системи відносин на світовому та регіональному рівнях. *Політологічний вісник*. 2014. Вип. 77. С. 452–460.

36. Торговельно-економічне співробітництво між Україною та Аргентиною. Посольство України в Аргентинській Республіці. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobitnictvo/ukrayina-ta-argentina/340-torgovelyno-jekonomichne-spivrobitnictvo-mizh-ukrajinoju-ta-argentinoju> (дата звернення: 19.03.2026)
37. Угоди про міжнародну співпрацю. Міжнародна співпраця в МЕРКОСУР. Офіційний сайт МЕРКОСУР. URL: <https://www.mercosur.int/temas/cooperacion-en-el-mercosur/> (дата звернення: 19.03.2025)
38. Українці в Аргентині. Посольство України в Аргентинській Республіці. URL: <https://argentina.mfa.gov.ua/spivrobitnictvo/ukrayina-ta-argentina/343-ukrajinci-v-argentini> (дата звернення: 17.04.2026)
39. Україна й Аргентина обговорюють можливості поглиблення співпраці в оборонній, енергетичній та інфраструктурній галузях. Укрінформ. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/3863513-oborona-energetika-ta-infrastruktura-ukraina-j-argentina-obgovoruut-pogliblenna.html> (дата звернення: 15.04.2026).
40. Фечко І. Латиноамериканська підтримка: як Аргентина змінює свою позицію щодо України. Український тиждень. URL: <https://tyzhden.ua/latynoamerykanska-pidtrymka-ia-argenty-na-zminiue-svoiu-pozytsiiu-shchodo-ukrainy/> (дата звернення: 27.04.2026)
41. Фечко І. Україна – Аргентина. *Нові можливості глобального партнерства*. 2021. 31 с. URL: https://prismua.org/wp-content/uploads/2024/11/Ukr_Argentina.pdf
42. Якубовський С. О., Сарнацький О. П. Особливості регіональної економічної інтеграції латиноамериканських держав на початку XXI століття. *Економічний вісник Національного гірничого університету*. 2018. С. 70-78. URL: file:///C:/Users/Aleksandr/Downloads/evngu_2018_2_10.pdf
43. Argentina and the European Union work to achieve greater social cohesion and reduce inequality in the country. Eurosocial. URL:

- <https://eurosocial.eu/en/actualidad/argentina-y-la-union-europea-trabajan-para-lograr-mayor-cohesion-social-y-reducir-la-desigualdad-en-el-pais/> (дата звернення: 11.04.2026).
44. Argentina celebrates Africa's 54 countries support for Malvinas sovereignty. MercoPress. URL: <https://en.mercopress.com/2013/02/25/argentina-celebrates-africa-s-54-countries-support-for-malvinas-sovereignty/#comment220753> (дата звернення: 22.04.2026)
45. Argentina: Overview and U.S. Relations. URL: <https://www.congress.gov/crs-product/R48303> (дата звернення: 22.04.2026)
42. Argentina's Realignment with the United States: Milei's Reforms Gain Strategic Support. Centre for strategic and international studies. URL: <https://www.csis.org/analysis/argentinas-realignment-united-states-mileis-reforms-gain-strategic-support>
43. Argentina Trade. Wits Worldbank. URL: <https://wits.worldbank.org/CountrySnapshot/en/ARG/textview> (дата звернення: 19.04.2026)
44. Argentina. United States Trade Representative. URL: <https://ustr.gov/countries-regions/americas/argentina> (дата звернення: 17.04.2026)
45. Argentina's presidential election: unraveling implications for Ukraine. Ukrainian World Congress. URL: <https://www.ukrainianworldcongress.org/argentinas-presidential-election-unraveling-implications-for-ukraine/> (дата звернення: 17.04.2026)
46. Argentina. Internet Encyclopedia of Ukraine. URL: <https://www.encyclopediaofukraine.com/display.asp?linkpath=pages%5CA%5CR%5CArgentina.htm> (дата звернення: 17.04.2026)
47. Brasil (BRA) and Argentina (ARG) Trade. Observatorio de Complejidad Económica. URL: <https://oec.world/es/profile/bilateral-country/bra/partner/arg> (дата звернення: 17.04.2026)
48. China, Argentina pledge mutual support on core interests, deeper economic cooperation. Chinadaily. URL:

- <https://ex.chinadaily.com.cn/exchange/partners/70/rss/channel/www/columns/y38633/stories/WS698fda26a310d6866eb39468.html> (дата звернення: 27.04.2026)
49. Davos Power Hour: Zelensky's High-Stakes Talks for Ukraine. KyivPost. URL: <https://www.kyivpost.com/post/45951> (дата звернення: 27.04.2026)
50. Duchenko D. Key features of bilateral relations with Ukraine, mutual perception and cultural sphere of the Argentine Republic. Strengthening the Analytical Capabilities of the Foreign Policy Decision-Making with the Civil Society. 12 с. URL: https://analytics.intsecurity.org/wp-content/uploads/2023/01/Eng_CIS_12_Argentina.pdf
51. Dulcich F. Potential impacts of the Mercosur-EU agreement on the automotive value chains in Brazil and Argentina. *Economia e sociedade*. 2023. Vol. 32. №1. P. 135–162. URL: <https://doi.org/10.1590/1982-3533.2023v32n1art06> (дата звернення: 11.04.2026).
52. El Banco Central renovó U\$S 5.000 millones del swap con China por un año. La Nueva. URL: <https://www.lanueva.com/nota/2025-4-10-15-48-0-el-banco-central-renovo-u-s-5-000-millones-del-swap-con-china-por-un-ano> (дата звернення: 27.04.2026)
53. How Russia's War on Ukraine Could Upset Argentina's Trade Balance. Bloomberg Linea. URL: <https://www.bloomberglinea.com/english/how-russias-war-on-ukraine-could-upset-argentinas-trade-balance/> (дата звернення: 17.04.2026)
54. Is Argentina experiencing an emigration wave? 2024. Courthouse News Service. URL: <https://www.courthousenews.com/is-argentina-experiencing-an-emigration-wave> (дата звернення: 17.04.2026)
55. Joaquin A. Argentine Foreign Policy and its Development Model: Reflections on its Relationship with The Sino. US Rivalry. <https://thenewglobalorder.com/report/argentine-foreign-policy-and-its-development-model-reflections-on-its-relationship-with-the-sino-us-rivalry/> (дата звернення: 22.04.2026)

56. La Unión Europea y Argentina. Eeas europa. 2022. URL: https://www.eeas.europa.eu/argentina/la-union-europea-y-argentina_es?s=190 (дата звернення: 22.04.2026)
57. Lavagna M. Argentine Foreign Trade Statistics. Preliminary data for 2022. *Informes técnicos*. 2023. Vol. 7. № 2. 20 с. URL: https://www.indec.gob.ar/uploads/informesdeprensa/i_argent_02_23EC82BFFB1E.pdf
58. Malamud A. Argentine foreign policy under the kirchners: ideological, pragmatic, or simply peronist? *Latin american foreign policies*. New York. 2011. P. 87–102. URL: https://doi.org/10.1057/9780230118270_6
59. MERCOSUR in brief. About MERCOSUR. URL: <https://www.mercosur.int/en/about-mercosur/mercosur-in-brief/> (дата звернення: 19.03.2026)
60. No to FTAA 15 yrs on: overcoming capitalism still best alternative for Latin America. Brasil de Fato. URL: <https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://www.pressenza.com/2020/12/no-to-ftaa-15-yrs-on-overcoming-capitalism-still-best-alternative-for-latin-america/&ved=2ahUKEwiHtuysjfyRAxU90wIHHYdvB18QFnoECBwQAQ&usg=AOvVaw0Xpim1IVp2kNW-Q61m8sdK> (дата звернення: 19.03.2026)
61. Organization of American States. URL: <https://www.oas.org/en/> (дата звернення: 19.03.2026)
62. Owners of Argentine debt plan to appeal US ruling. BBC. URL: <https://www.bbc.com/news/business-28811927> (дата звернення: 22.04.2026)
63. Países del G77 instan al Reino Unido a negociar con Argentina por Malvinas. El Economista. URL: <https://www.eleconomista.com.mx/internacionales/Paises-del-G77-istan-al-Reino- Unido-a-negociar-con-Argentina-por-Malvinas-20120421-0049.html> (дата звернення: 27.04.2026)
64. Revista de Investigación en Política Exterior Argentina. *RIPEA*. Vol. 5. №9. 2025. URL: <https://politicaexteriorargentina.org/en/about-ripea/>

65. Santa Cruz receives US\$130 million Chinese loan to reactivate dam project. Buenos Aires Herald. URL: <https://buenosairesherald.com/world/international-relations/santa-cruz-receives-us130-million-chinese-loan-to-reactivate-dam-project> (дата звернення: 27.04.2026).
66. Schenoni L., Escudé C. Peripheral realism revisited. *Revista brasileira de política internacional*. 2016. Т. 59. № 1. URL: <https://doi.org/10.1590/0034-7329201600102> (дата звернення: 05.05.2026).
67. Spyra J. Since Kirchner to Fernandez - Argentina foreign policy in the XXI century (2003-2021). 2021. Т. 29. №2(112). URL: <https://amerykalacinska.com/article/157198/en> (дата звернення: 22.04.2026)
68. Tinnirello M. F. La política exterior argentina frente al conflicto palestino-israelí durante las presidencias de Néstor Kirchner y Cristina Fernández. *Cadernos do tempo presente*. 2016. No. 25. URL: <https://doi.org/10.33662/ctp.v0i25.5706> (дата звернення: 17.04.2026).
69. Todesca J. La economía Argentina-Presente, Pasado y Futuro. *Ciudad Autónoma de Buenos Aires : Fundación José Ignacio Rucci*. 2009. 20 с. URL: <https://www.slideshare.net/blogfundacionrucci/la-economia-argentinapresente-pasado-y-futuro-jorge-todesca-19112009-en-cgt-fr-2853428> (дата звернення: 10.04.2026)
70. Vázquez E. Argentina, the Chinese swap and power competition. OBELA. URL: <https://obela.org/analisis/swap-China-Argentina-GreatPowerCompetition> (дата звернення: 28.04.2026)
71. Veronica Smink. Qué busca Javier Milei al profundizar los vínculos entre Argentina e Israel. BBC. URL: <https://www.bbc.com/mundo/articles/c3g3p20v9keo> (дата звернення: 22.04.2026)
72. Velazquez Flores R., Monjaraz-Sandoval A. Principled pragmatism: A Latin American contribution for foreign policy analysis? *Stosunki międzynarodowe – international relations*. 2024. Vol. 3. P. 14. URL: <https://doi.org/10.12688/stomiedintrelat.17700.2> (дата звернення: 27.04.2026).

73. Veigel K. *The Great Unraveling: Argentina 1973–1991*. Princeton University. 2011. 15 с.
[URL:https://webcitation.org/63vquNOiS?url=http://www.ucema.edu.ar/conferencias/download/Klaus1.pdf](https://webcitation.org/63vquNOiS?url=http://www.ucema.edu.ar/conferencias/download/Klaus1.pdf) (дата звернення: 10.04.2026)
74. Zelicovich J. El lugar del MERCOSUR en la política exterior argentina durante los gobiernos de Néstor Kirchner y Cristina Fernández de Kirchner. *Relaciones Internacionales*. 2011. №41. С. 179-195. URL: <https://revistas.unlp.edu.ar/RRII-IRI/article/view/1192/1147> (дата звернення: 10.04.2026)